

OLAT NIEUWS

CLUBBLAD VAN WSV OLAT • JAARGANG 33 • NUMMER 11 • NOVEMBER 2007

Markeerdersdag in Geldrop

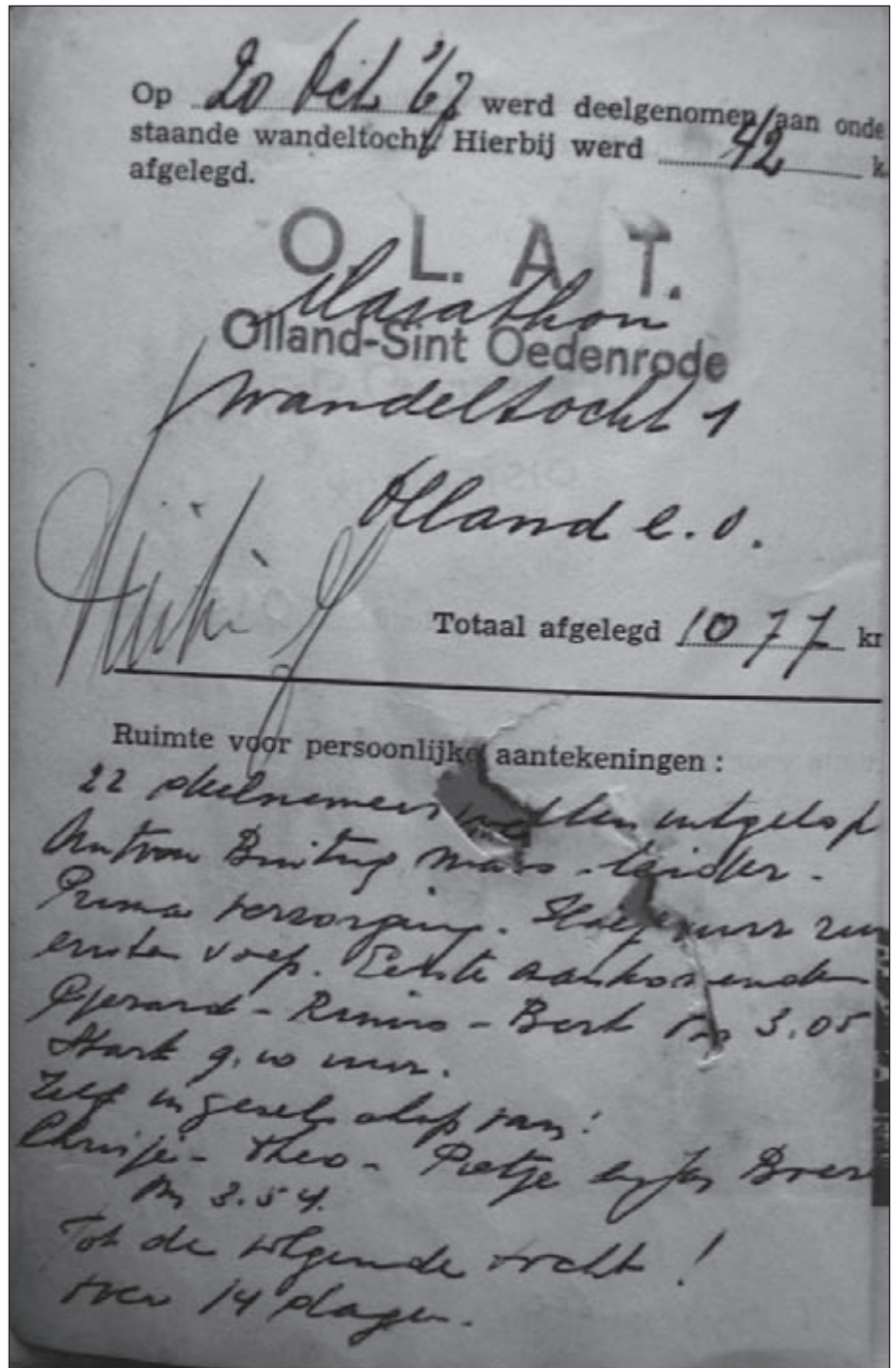
Jubileumtocht Sint-Oedenrode

Ardennenweekend

Wandelreis naar Dalian

Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opricht 23 november 1967

Lid van de KNBLO-Wandelsportorganisatie Nederland

Aangesloten bij: KNAU en NFV (IVV)

EXTRA DIK

JUBILEUMNUMMER !!!

VEERTIG JAAR WANDELSPORTVERENIGING OLAT 1967-2007

OLAT COMMISSIES

Lange afstand- Prestatie- en Snelwandelen, LPS

Paul Canters (bestuursafgevaardigde), Henk Plasman
Theo Tromp, Piet van der Ree (secretaris)
Boetje Huliselan
Hans de Vries (wedstrijdsecretaris)
Stationsweg 136, 5611 BZ Eindhoven
06 20133971, havries@capgemini.com

Clubreizen

Toon van Wordragen
Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
0495 537775, toon.van.wordragen@hetnet.nl
gironummer. 70.68.01, t.n.v. OLAT-clubreizen, Weert
Simon Willems, Jan Hendrix, Theo Bouwmans

Kempische Wandeldagen

Mia Dielesen
Diephuisstraat 24, 5652 PA Eindhoven
040 2552742, kwdagen@dielesen.demon.nl
Joop Wesseling, (voorzitter), Hein Lenders,
Jos van den Berselaar, Ad Verbakel,
Toon van Wordragen, vacature

Wandelen op Dinsdag

Truus van Vesseem, 040 2110413
Kees van Iersel

OLAT-Wandelwegen

Marinus van Roosmalen (b.a.),
Theo Tromp (Airbornepad)
Info: 0495 450325
Truus van Vesseem, Wendy vd Heyde (H. Hendrikpad)
Job van de Berg (Graaf van Hornepad)
Ad Verbakel (Peellandpad)

OLAT-Nieuws

Redactieadres:
Scheidingstraat 50, 5615 KN Eindhoven
olatnieuws@tomaatnet.nl
040 2550342

Redactie:

Peter van de Ven, Mirjam Kies
Noud Wijn (fotografie)
Joop Wesseling (bestuursafgevaardigde)

Vormgeving:

Mirjam Kies

Verzending OLAT-Nieuws

Conny Nakken

Druk

Ton Niëns, Weert

Inleveren kopij: t/m 3^e zondag van de maand

Scheidingstraat 50, 5615 KN Eindhoven
olatnieuws@tomaatnet.nl

De redactie verwelkomt alle bijdragen in woord en beeld. Indien nodig kunnen stukken worden ingekort. Zie ook www.olat.nl

INHOUD OLAT NIEUWS 11

Van de bestuurstafel <i>Kees van Vesseem</i>	2
Voorwoord <i>Marinus van Roosmalen</i>	3
Wandelen op Dinsdag; Rooise wandelingen; Trainingsweekend; Winterserie	4-5
Onze jarigen, ledenadministratie & Ziekenboek	6
Berichten van de Jubileumcommissie <i>Corrie Tiersma en José Schimmel</i>	7
Clubkampioenschap, stand & programma <i>Ad van Asten</i>	8; 10-11
LPS-nieuws <i>Hans de Vries</i>	9
Alternatieve Dam-tot-Damloop <i>Paul Koks</i>	12
Vooruitblik Winterserie Spoordonk <i>Ad van Asten</i>	13
Geslaagde Markeerdersdag <i>Truus van Vesseem en Ad van Asten</i>	14
Dinsdagwandelaars gruwelijk verwend <i>Kees van Iersel</i>	15
Een boerderij als kloppend hart van OLAT <i>Mirjam Kies</i>	16-17
Gedicht 'Nachttocht' <i>Bert Sprenkeling</i>	18
In gesprek met Jan van de Zanden <i>Corrie Tiersma en José Schimmel</i>	19
In gesprek met Jo Ploum en Piet de Ruijter <i>Mirjam Kies</i>	20
Herinneringen aan de beginjaren van OLAT <i>Antoon Buiting</i>	22
In gesprek met Ad Verbakel <i>Corrie Tiersma en José Schimmel</i>	22-23
OLAT-coryfee Jan Cortenbach helemaal thuis in China <i>Mirjam Kies</i>	24-25-26
Verdwaald in de Ardennen <i>Albert & Trijnie van der Schans</i>	26
In gesprek met Frans Peters en Dini van Asten <i>Corrie Tiersma en José Schimmel</i>	27
OLAT Jubileumtocht onder 'n goed gesternte <i>Ad van Asten</i>	28-29
De stille achterban van OLAT <i>Angélique van Deursen</i>	30
Dubbel feest bij de familie Arfman <i>Mirjam Kies</i>	31
Met OLAT ondergronds en in de lucht <i>Peter van de Ven</i>	32-33-34
Een gemoedelijk Ardennenweekend <i>Ad van Asten</i>	35-36-37
Wandelen en wat ik zoal tegenkom <i>Christiaan Koehler</i>	38-38
Wandelreis naar Fulda <i>Constant Dedel</i>	38
IML-reis naar China vol hoogtepunten <i>Paula Hendriks</i>	40-41-42

Het bestuur van OLAT en de redactie van het OLAT Nieuws aanvaarden geen enkele verantwoordelijkheid voor de inhoud van de gepubliceerde advertenties in het clubblad van wandelsportvereniging OLAT.

FOTO OMSLAG: Op deze pagina uit een van zijn wandelboekjes beschrijft onze oprichter Cornelis van Montfort de allereerste wandeltocht van OLAT. (Zie ook pag. 31)

VAN DE BESTUURSTAFEL

Dank (1). Op de oproep voor aanvulling van de redactie hebben gelukkig een aantal mensen gereageerd. Het bestuur (en zeker de redactie) is hier erg blij mee en bedankt iedereen die zich aangemeld heeft om OLAT-nieuws 'in de lucht' te houden. Het ziet er naar uit dat de grootste crisis nu is afgewend.

Iedereen die zich heeft aangemeld krijgt een uitnodiging (of heeft deze inmiddels als ontvangen) om samen afspraken te maken voor het vervolg.

Dank (2). Alle mensen die aangeboden hebben om één of meer ontbrekende oude nummers van OLAT Nieuws voor het secretariaat beschikbaar te hebben, worden hier voor bedankt. Op dit ogenblik ontbreken nog de nummers: april 1994; januari, februari en maart 1997 en april 1999.

Wandelboekje. Deze maand wordt het nieuwe LWP 2008 aan de leden toegestuurd door de KNBLO. De bestelbon uit het OLAT-nieuws blijft dus achterwege. In het nieuwe LWP komen ook weer de wandelingen van de NWB te staan. Ook het Wandelsportmagazine komt rechtstreeks in de bus voor ieder lid (1 exemplaar per huisadres).

Opzeggingen lidmaatschap. Deze ontvangen we natuurlijk liever niet. Maar mocht u toch het lidmaatschap van OLAT willen beëindigen, denk er dan aan dat u vóór 15 november een berichtje stuurt naar de ledenadministratie van OLAT, Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven.

-Kees van Vesseem-

ERELEDEN

Piet Knoester, Jos Koolen†, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp en Jan van de Ven

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE

Piet Knoester, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp en Jan van de Ven

LEDEN VAN VERDIENSTE

Mariet Ahlers, Ad van Asten, Tonny en Bert de Boer, Jan Cortenbach, Mia Dielesen, Henk Plasman, Antoon Stoop, Ben van der Velden, Ad Verbakel en Toon van Wordragen

Voorwoord

Er is alweer bijna een jaar voorbij, de klokken zijn weer met de tijd mee gegaan en het uurwerk is verzet. Het daglicht wordt zienderogen korter. Het zachte oktoberlicht strijkt over de velden, de felle kleuren van de zomer vervagen. In de bossen wordt het stil. 's Morgens versperren de lange draden en versgeweven spinnenwebben het pad.

Wie nu eropuit gaat, de natuur in, kan volop genieten van de prachtige paddestoelen en de mooie herfstkleuren. Tijdens de wandeling hoor je de bladeren zachtjes ritselend naar beneden dwarrelen. Dit alles geeft aan dat we een ander jaargetij tegemoet gaan. De laatste chrysanten in de tuin vinden hun weg naar de bloemenvaas, of naar het kerkhof, waar ze na een paar dagen afsterven en verwelken. Alles is vergankelijk.

Zo ook onze Jubileum- annex winterserietocht in Sint-Oedenrode van 21 oktober; als je dit leest ligt deze alweer drie weken achter ons. Nu heeft elk jaargetij zijn bekoringen – als je er maar van weet te genieten. Onze wandelvereniging OLAT heeft daar altijd gehoor aan gegeven. Dit jaar hebben wij 40 jaar gewandeld, door slecht en bij goed weer.

Als ik dit op papier zet, zijn wij nog acht dagen verwijderd van ons jubileum, met bijzondere tochten waaraan eenieder die van wandelen houdt zijn hart kan ophalen. Zaterdag 20 oktober zijn 's ochtends de 160 km-wandelaars gestart. Wat uurtjes later vertrokken de deelnemers op de 120 km en dan na middernacht de 80 km-wandelaars. Op zondagmorgen 21 oktober is aansluitend onze eerste winterserie 2007/08 van start gegaan. Een uitgebreid verslag lees je in het OLAT Nieuws van december.

Al degenen die hebben meegewerkt om dit grote evenement te doen slagen wil ik namens OLAT en mijzelf hartelijk dank zeggen. Om zoiets te organiseren vergt meer werk dan menigeen zich kan voorstellen!

En nu op naar de feestavond vanwege het 40-jarig bestaan van OLAT, op 24 november in Nijnsel, waarvoor een groot aantal leden heeft ingetekend.

Ik eindig met mijn spreuk:

ALLEN AAN DE WANDEL!

Tot december,

-Marinus van Roosmalen-
voorzitter

Voorzitter

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7, 5492 CH St.-Oedenrode
Tel/Fax 0413 475467, mvroosmalen@tridodsl.nl

Vice-voorzitter

Theo Tromp
Daelenbroek 32, 6002 VN Weert
0495 450325, m.h.tromp@hccnet.nl
Internet web-postmaster www.wandel-olat.org

Secretaris

Kees van Vessem
Diepmeerven 112, 5646 HC Eindhoven
040 2110413, keesvanvessem@tiscali.nl

Penningmeester

Jos van den Bersselaar
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 2524404, j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl
Banknummer OLAT 13.82.11.736
Gironummer OLAT 17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Bestuursleden**Toon van Wordragen**

J. v. Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
0495 537775, toon.van.wordragen@hetnet.nl

Ad Verbakel

Pastoor Bogaertsstraat 12, 5469 EZ Keldonk
0413 212161, adverbakel@home.nl

Paul Canters

Verdilaan 3, 5707 RG Helmond
06 16885375/0492 550154, paulcanters@hetnet.nl

Joop Wesseling

De Turfkamp 6, 5258 EN Berlicum
073 5033322, joopwesseling@hetnet.nl

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Ledenadministratie

Jet van den Bersselaar-Dreesen
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 252 4404, j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

Startbureau

Jos van den Bersselaar, 040 2524404

Boetiek

Hetty van Wijk-Verberne / Janet van Gennip
040 2552742 / 040 2415802

Parkoersen

Ad Verbakel, 0413 212161

OLAT-verzorging

Algemeen Willem Schoonhen, 06 48783069
Overnachting Vierdaagse Hein Lenders, 06 12074473
giro 2608214

WANDELEN OP DINSDAG

Alweer ruim acht jaar geleden is het initiatief genomen om door de week wandelingen te organiseren, met als doel het plezier in het wandelen te stimuleren. Aanmelden of afmelden hoeft niet, je doet mee als je zin/tijd hebt.

Dat dit aanbod in een behoefte voorziet bewijst de enthousiaste deelname. Om de 14 dagen vertrekt er op dinsdag om 10.00 uur 's morgens een groep van gemiddeld 40 wandelaars om met elkaar zo'n 20 km of méér te wandelen in een lekker tempo.

Het café van vertrek is om ± 09.30 uur open en heeft de koffie/thee klaar. Rond 15.30 uur zijn we weer terug bij het vertrekpunt. Hoewel er rond lunchtijd meestal een rust in een café is, eten we de meegebrachte boterhammen in de natuur op.

Wie zin heeft om mee te doen hoeft alleen maar op tijd bij het vertrekpunt te zijn, natuurlijk met eten en drinken voor onderweg. Behalve de gebruikte consumpties zijn er géén kosten aan de wandeling verbonden. Wel is het gebruikelijk dat iedereen na twee maal meegewandeld te hebben lid wordt van OLAT.

Een aantal vaste deelnemers levert een structurele bijdrage aan het programma. Hierdoor wordt het leuk en afwisselend en kunnen we van de Brabantse en Limburgse natuur in al zijn variaties genieten.

Vanzelfsprekend loopt iedereen voor eigen risico mee, en in tegenstelling tot andere OLAT-wandelingen mogen bij deze wandeling de honden niet mee. Graag vragen wij uw begrip voor deze keuze. Wij wensen u veel wandelplezier en wie weet tot ziens.

Informatie:

Truus van Vessem 040 2110413 truusvanvessem@tiscali.nl
Kees van Iersel 0411 621706 kees.van.iersel@home.nl

PROGRAMMA WINTERSEIZOEN

Datum	Route	Startpunt
20 nov	de Maashorst	Bez.centrum Slabroek 0412-611945 Erenakkerstr. 5, 5388 SZ Nistelrode
4 dec	Piet's Route	Boerke Mutsaerts 013-5900808 Vijverlaan 2, 5042 PZ Tilburg
18 dec	Langs de Goorsche Bosschen	Partycentrum v. Haandel 0413-211579 Hertog Janplein 20, 5469 BJ Erp
2 jan	Nieuwjaarstocht (woensdag!)	Motel van der Valk 040-2116033 Aalsterweg 322, 5644 RL Eindhoven
15 jan	Door Utrecht in Brabant	Café Dorpszicht 013-5091209 Dorpsplein 2, 5094 GJ Lage Mierde
29 jan	de Mildertroute	A.C. Restaurant 0495-633356 Rijksweg A2, nr. 75, 6004 RW Nederweert
12 feb	de Maasheggen	Café de Wijngaerd 0485-361629 Dorpsstraat 16, 5441 AC Oeffelt
26 feb	Visvijvertocht	Hengelsportver. Venbergen 040-2043108 de Oase z/n, 5555 XV Valkenswaard
11 mrt	de Groote Peel Ospel	Bez.centrum Mijl op Zeven 0495-641780 Moostdijk 15, 6035 RB Ospeldijk
25 mrt	Tussen de twee Beerzen	Café de Zwaan 013-5141266 Hoogdijk 3,2 5091 CH Middelbeers
8 apr	De Sevenumse Molenbeek	A.C. Restaurant Sevenum 077-4672002 Kleefsedijk 29 (Middenpeelweg) 5975 NV
22 apr	de Moerputten	Camping/café de Vondst 0411-641431 Pepereind 13, 5266 AJ Cromvoirt

ROOISE WANDELINGEN

OLAT seniorenwandelgroep Sint-Oedenrode

Elke dinsdag starten wij om 10.00 uur voor een fikse wandeling op een bepaald punt in Sint-Oedenrode.

Er zijn twee afstanden mogelijk: ±7 km en 10 km. Iedereen kan in zijn eigen tempo wandelen.

Er zijn 5 startpunten:

Den Toel	Pastoor Smitsstraat 4, Olland
Den Beckart	Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
't Riethof	Pastoor Teurlingsstraat 30, Boskant
Oud Rooy	Markt 13, Sint-Oedenrode
Vresselse Hut	Vresselseweg 33, Nijnsel

PROGRAMMA NAJAAR 2007

Datum	Startpunt
13 nov	Den Beckart
20 nov	't Riethof
27 nov	Oud Rooy
4 dec	Den Toel
11 dec	Den Beckart
18 dec	't Riethof
25 dec	geen wandeling!

Deelname voor OLAT-leden is gratis, dit op vertoon van hun OLAT-clubpas. Niet-leden kunnen de eerste keer gratis kennis maken en betalen daarna 1 euro. Dit kan contant of via een strippenkaart.

Vanzelfsprekend wandelt iedereen voor eigen risico mee.

Informatie:

Marinus van Roosmalen 0413 - 475467 of
Betsie van Mil 0413 - 475454

TRAININGSWEEKEND

Begin 2008 organiseert OLAT voor de 17^e maal haar trainingsweekend. Opnieuw is gekozen voor een kampeerboerderij in de prachtige omgeving van Wintelre (nabij Eindhoven).

De trainingen zijn geschikt voor iedere wandelaar; van jong tot oud en van recreatie- tot snelwandelaar. Veel aandacht wordt er besteed aan het verbeteren van techniek en houding tijdens het wandelen.

Naast de gezamenlijke onderdelen, waarbij met name 'warming-up' en 'coördinatie' centraal staan, wordt er iedere dag in verschillende groepen gewerkt. Iedere groep staat onder leiding van een eigen trainer, zodat er voldoende aandacht is voor elke afzonderlijke deelnemer.

Inschrijving is vanaf heden open. Het aantal inschrijvingen is aan een maximum gebonden, dus schrijf op tijd in! Deelname is mogelijk voor het hele weekend, maar ook voor een gedeelte daarvan. Aangemelde deelnemers ontvangen enkele weken vooraf een globaal programma en een routebeschrijving.

Datum: Vrijdag 11 t/m zondag 13 januari 2008
Aankomst vr. na 17.00 u; vertrek zo. ca. 16.00 u.

Locatie: 't Caves, Veneind 5, 5513 NE Wintelre,
040 - 20518 05.

Kosten: Personen vanaf 18 jaar € 50,00
Personen tot 18 jaar € 30,00
Korting OLAT-leden € 5,00
Prijzen voor 1 losse dag op aanvraag

Inschrijving: Inschrijving kan als volgt geschieden: door de antwoordstrook in te zenden aan Henk Plasman, Weegbree 81, 5684 JC Best, of digitaal: henk.plasman@tntpost.nl
Daarnaast dient het inschrijfgeld te worden overgemaakt op giro 17.75.156 of bankrekening 13.82.11.736 ten name van de penningmeester van OLAT, onder vermelding van 'Trainingsweekend OLAT 2008'.

Inlichtingen: Henk Plasman 06 - 10 98 06 74 of
0499 - 39 03 24
henk.plasman@tntpost.nl

OLAT WINTERSERIE

Startbureau: Geopend vanaf 07.15 uur voor koffie.
Inschrijving vanaf 07.30 uur.

Afstand/starttijd 40-30 km 08.00-09.30 uur
20-15-10 km 09.00-12.30 uur

Sluiting 10-15-20-30-40 km 17.00 uur
60 km (alleen 16 mrt) 19.00 uur

Kosten: 10 en 15 km € 2,60
20 km € 3,10
30 km € 3,50
40 km € 3,50
60 km € 4,00

Korting voor OLAT-leden € 2,00 op vertoon lidmaatschapskaart.
Korting voor wandelbondsleden € 0,50, alleen op vertoon lidmaatschapskaart. Voor elke startplaats krijgt u een aparte sticker voor in het wandelboekje.

Nordic Walking 10-15-20 km start om 11.00 uur
30-40 km start om 09.30 uur

Informatie: Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
Tel/Fax +31(0)413 475467
of +31(0)495 450325
winter@olat.nl, www.olat.nl

AGENDA NAJAAR 2007 / VOORJAAR 2008

18 nov 2007 **Spoordonk / Oirschot**
café De Stapperij
5688 KE Spoordonkseweg 80

20 jan 2008 **Heeswijk-Dinther**
café-restaurant Aquarest
5473 VX Merstraat 30b

17 feb 2008 **Leende**
café Du Commerce
5595 AA Langstraat 8

16 maart 2008 **Nijnsel / Sint-Oedenrode**
de Vresselse Hut
5491 PA Vresselseweg 33
Ook 60 km: start 07.00-07.30 uur

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

NOVEMBER

18 Johan Hellings	Helmond
18 Susan Horvers	Asten
18 Lenij van Roosmalen	Sint-Oedenrode
19 Jan van Houtum	Heeswijk-Dinther
19 Ad Mollen	Eindhoven
20 Toos Schoonus	Haaren
20 Nelly Keuten-van Weert	Eindhoven
21 Frans-Joseph van den Heuvel	Best
21 Chris van der Aar	Best
22 Wil Jacobs	Sint Michielsgestel
22 Toos der Kinderen-Manders	Nuenen
22 Willy de Haas	Helmond
22 Nellie Peters-van Eersel	Lage Mierde
22 J. de Bruijne	Maarheeze
22 Willy Senders	Eindhoven
23 Karen de Bruijne	Maarheeze

23 Frans de Wit
23 Bert de Boer
24 Mia van Grootel
24 Othmar Glänzer
25 Jan de Vries
25 Peter Koolen
26 Piet Selten
26 Kees van Iersel
27 Montse Sole Murciano
27 Henk Treur
29 Jet van den Bersselaar-Dreesen
30 Henk Aerdt

DECEMBER

1 Hans van Sprang
1 Mario van de Kruis
2 Inge van Egmond
2 Adri Hagens-Stam
2 Wim Koenders
2 Pieter van de Mortel
3 Piet van Dongen

Waalre	3 Liedeke Verhagen	's-Hertogenbosch
Ommel	3 Onne van der Kraan	's-Hertogenbosch
Eindhoven	3 Anja van de Wetering	Maassluis
Eindhoven	4 Anneke Lieven	Berlicum NH
Meijel	4 Hugo Prinsen	Valkenswaard
Helmond	4 Lineke van der Gaag	Eindhoven
Mill	4 Jan van Eck	Sint-Oedenrode
Haaren	4 Bep van den Elzen-Ermers	Volkel
Weert	4 Marian Latijnhouwers	Sint-Oedenrode
Geldrop	4 Anne van Gerwen	Deurne
Eindhoven	5 Petra de Rooij	Breda
Nuenen	6 Betsie Geerts	Gemonde
	6 Francina van de Laar	Son
	7 Hans Weel	Helmond
	9 Wil van Coenen	Vught
	9 Marieke van Ginkel-van Dam	Zwijndrecht
	10 Ben Jamry	Oirschot
	10 Ingrid Balk	Eindhoven
	10 Ben Giesen	Helmond
	11 Alexandra van der Wulp	Uden
	12 Ger Heupink	Lieshout
	12 Riet van der Linden	Beek en Donk
	12 Henk Wissink	Weert
	12 Lydia del Prado-Maassen	Eindhoven
	13 Marina Kivits-Hermes	Sint-Oedenrode
	14 Noud Wijn	Eindhoven
	14 Riek van Hattum	Weert
	15 Louis Vernie	Maasbracht
	15 Jelle van der Zee	Vleuten
	15 Piet van Bommel	Tilburg
	15 Jo v.d. Akker	Heesch

LEDENADMINISTRATIE

Jet van den Bersselaar-Dreesen,
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 2524404,
j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht u bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij u dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat.

Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij de inschrijving.

ADRESWIJZIGING :

Mevr. Alie Houthuyzen
nieuw adres : De Rade 189,
2544 WZ 's Gravenhage

OPZEGGING LIDMAATSCHAP:

Mevr. Renate Bissels, Tilburg
Mevr. Wendy Bissels, Tilburg
Dhr. Jan Philipsen, Best
Mevr. Ingrid Neijns, Valkenswaard
Mevr. Anja van de Wetering, Maassluis
Dhr. Piet Huyberts, Sint-Oedenrode
Mevr. Thea de Vlieger, Eindhoven
Dhr. René van Keulen, Oss
Mevr. Jolanda Maas, Mierlo
Dhr. Paul van Alphen, Gilze

Mevr. Daan Hollenbrock, Gilze
Mevr. Jannie vd Heuvel, Eindhoven
Dhr. en mevr. Richard en Adri van der Pol-Comijn, Amersfoort
Mevr. Marieta Klein, Eindhoven
Mevr. Leni de Vries, Vijfhuizen
Mevr. Tonny de Vos-IJtsma, Bennekom
Mevr. Ina van Kessel-van Erp, Eersel
Dhr. en mevr. Johan en Mia Vaassen-Janssen, Valkenswaard
Dhr. Peter van Dijk, Oisterwijk
Mevr. Bea Molenaar-van der Sluijs, Nieuwegein
Mevr. Anneke Wijdeven, Gemonde
Dhr. Charles Groot, 's Gravenhage
Enrico en Miquel Robbemont, Son
Mevr. Anja v. Gerwen-Hogeboom,
Martijn v. Gerwen & Anne v. Gerwen,
Deurne
Mevr. Ria van de Hoek-van de Heyden,
Sint-Oedenrode
Mevr. Jacqueline Wiertsema-Strating,
Geldrop
Dhr. en mevr. Piet en Lies Bernaerts-Bonte, Weert
Dhr. Leo Luermans, Nijmegen
Mevr. Lenie Franssen, Weert
Dhr. Johan Wijdeven, Veghel

OPZEGGING ABONNEMENT:

Mevr. van Bergeijk-Krooijmans,
Sint-Oedenrode
Drs. Van Peski, Leusden

ZIEKENBOEG

Goede berichten over **Ad Mollen**. Op 27 september kreeg hij te horen dat de geplande operatie van de baan is. Hij zou voorlopig wel (tot 8 november) antibiotica toegediend krijgen. Pas in 2008 wordt zijn terugkeer in het wandelcircuit verwacht. Een telefoontje of kaartje is nog steeds welkom: Willem Pijperstraat 2C, 5654 BM Eindhoven. Bellen kan naar: 06-20384494 of 040-2511669.

Bedankt!

Hierbij wil ik iedereen bedanken (speciaal de 'Dinsdagwandelaars') voor de ontvangen 'Stappen Voorwaarts die mij geholpen hebben bij het wachten op, tijdens en na mijn heupoperatie. Ik hoop weer gauw met jullie mee te kunnen stappen.

Je ziet me wel weer verschijnen,
Henk Spaan

Hulde voor 75x Long Distance Walker

Na de eerste wandellus van de 160 km Jubileumtocht in Sint-Oedenrode ontvingen Hanny Klumpkens en Ernst Westerhoff allebei een mooie schaal omdat ze er 75 tochten van boven de 100 km op hebben zitten. Eenzelfde bord voor 75x Long Distance Walker moest Gerrit van Haandel tegoed houden, want hij was er niet bij.

Na middernacht, vlak voor de start van de 80 km, werd in café-zaal De Beurs ook Mart Douven gehuldigd. Hij kreeg een bord voor het volbrengen van 75x Kennedy Walker. Allen van harte gefeliciteerd!

Vierdaagse-lijstjes

Nog steeds druppelen er meldingen binnen van mensen die wel de Vierdaagse(n) hebben gelopen maar ontbraken in het lijstje van vorige maand.

Bertie en Frits Mennen deden allebei voor de eerste keer mee in Apeldoorn; Marianne van Oorschoot maakte haar debuut in Nijmegen.

'Enigszins gedesillusioneerd' was Huib Coenen, die voor de eerste keer de Vierdaagse in Nijmegen uitliep in familieverband, maar geen enkele naam terugzag in het lijstje 'terwijl wij nota bene waren gehuisvest in de Ganzenheuvel'. De hele familie is pas in het voorjaar aan het wandelen geslagen en ook lid geworden van OLAT. Huib liep de 40 km samen met zijn twee dochters; de oudste zoon en de vriend van een van de dochters voltooiden samen de 50 km, en de jongste zoon legde 30 km af. Hun namen: Henrietta, Karolina en Mathias Coenen, Ian Tomas (Koko) en Furgil Steffens.

Tot slot meldde Piet van Buul dat hij niet acht, maar al negen keer de Vierdaagse van Nijmegen heeft uitgelopen.

VEERTIG JAAR WANDELSPORTVERENIGING OLAT 1967-2007

Laatste nieuws van de jubileumcommissie

Als U dit leest is het jubileum wandelweekend van 20 en 21 oktober al weer achter de rug.

We hopen dat degenen onder U die hebben deelgenomen, weer volop genoten hebben of zelfs een mooie prestatie hebben geleverd op de lange afstanden. Wandelen is immers waar het allemaal om draait in onze vereniging.

Toch heeft U ook, tot ons plezier, met velen te kennen gegeven samen ons jubileum te vieren op de feestavond zaterdag 24 november a.s. met aansluitend op zondag voor de liefhebbers nog een mooie wandeling. Dus behalve de wandelschoenen kunnen ook de dansschoenen uit de kast en opgepoetst!

U krijgt geen bevestiging van uw inschrijving! Als U zich heeft aangemeld (én betaald) wordt U verwacht.

We zetten hieronder nog even de zaken op een rijtje.

Feestavond 24 november. In Zalencentrum de Beckart, Oude Lieshoutseweg 7, 5492 HT Nijnsel (Sint-Oedenrode).

Ontvangst genodigden & receptie:	18.00 uur
Ontvangst leden:	19.00 uur
Aanvang buffet:	19.30 uur
Muziek stopt:	01.00 uur

Logies. De kampeerboerderij is op loopafstand. Er zal een rou-tebeschrijving worden uitgedeeld op de feestavond. Men dient zelf een slaapzak (kussensloop) mee te nemen.

Tijdens het ontbijt de volgende ochtend kan tevens een lunchpakket worden samengesteld door de deelnemers aan de wandeltocht.

Wandeltocht zondag 25 november. Start wandeling tussen 10.00 en 10.30 uur vanaf de Beckart te Nijnsel, alwaar we ook weer terugkeren. Wandelaars dienen zelf voor eten en drinken te zorgen.

Wij verheugen ons op jullie komst!!!

Groeten van de feestcommissie:

Frans Peters, Jos van den Bersselaar, Bram Stelling, Corrie Tiersma, José Schimmel

Voor info bellen naar: 0413 - 476226 of 040 - 2528873.

LANGE AFSTAND, PRESTATIE EN SNELWANDELEN

Stand OLAT clubkampioenschap per 22-10-2007

1	Marcelino Sobczak	17825	41	Ron Timmermans	2845	81	Hans vd Sanden	1080
2	Pé Everaerts	14285	42	Claude Herman	2770	82	Rinus Ars	1070
3	Ernst Westerhoff	13135	43	Frits Mennen	2710		Dirk Belder	1070
4	Pieter Boots	12050	44	Henk Plasman	2480	17	Monique Barten	1070
5	1 Hanny Klumpkens	11775	45	Henry Gerrits	2385	85	Ben Duin	1000
6	Gerrit Arfman	10375	46	Jan Warrink	2365	86	Jan van Boerdonk	970
7	Hans Pranger	9720	47	Frances Rouppe vd Voort	2300	87	Paul Koks	905
8	Boetje Huliselan	9445	48	Ton Seetsen	2235	88	18 Betsie Geerts	860
9	Jan Dinnissen	8860	49	10 Dagmar Vos	2190	89	Piet Bernaerts	855
10	Hans de Vries	8565	50	Henk Vink	2150	90	Anne Radder	760
11	Mart Douven	8510	51	Peter Koolen	2140		Cor Verschuijten	760
12	Martien van Achterberg	8280	52	11 Coby Visser	2050	92	Hans van Ginkel	720
13	2 Connie Raijmakers	8275	53	Wil Timmermans	1940		Wim Coolen	720
	Huib Raijmakers	8275	54	Jack Hendriks	1880		Gerrit Legierse	720
15	Ton de Jong	8015	55	12 Jeannette van Boerdonk	1791		Jan vd Zanden	720
16	3 Sonja Arfman	7300	56	Ad Verbakel	1790	19	Mirelle vd Oetelaar	720
17	Gerrit van Haandel	7045		Cees Gutteling	1790	97	Ad van Asten	710
18	Hugo Prinsen	6700	58	Fred Fisser	1730		Frank Geubbels	710
19	Kees Lambregts	6100	59	Bart Lutke Schipholt	1640	20	Doortje vd Akker	710
20	Wim van Gemert	5210	60	Frits van Duijnhoven	1635		Louis Claassen	710
21	Rik Weverbergh	5095	61	Erik Dikken	1630	20	Hanny van Rijt	710
22	Jelte van der Zee	4805	62	Paul Canters	1530		Geert van Dijk	710
23	Rob Keetlaer	4680	63	13 Jans van Griethuijzen	1505	103	22 Janny den Braber	640
24	4 Rinda Scheltens	3900	64	Wesley vd Gouw	1495	104	Henri Floor	600
25	Dirk Donders	3820	65	Jan vd Hurk	1480	105	Kees Punselie	580
26	Sjef Koolen	3805	66	Jan van Houtum	1470	106	Cees van Dijk	570
27	5 Henny van de Haring	3780		Dennis van Reeden	1470	107	Frans vd Horrik	540
28	Theo Klanke	3700	68	Theo Gijzen	1440	108	Andre Loos	430
29	Rini Welten	3530	69	Wim vd Wittenboer	1420	109	23 Maria van Hoek	360
30	6 Mieke Raaijmakers	3515	70	14 Mariette van Ampting	1405		Bram Stelling	360
31	Co Tops	3480	71	Klaas Bakker	1400		23 Jannet van Kleeff	360
32	7 Carry Ombelet	3450	72	15 Riet Emans	1335	23	José Schimmel	360
33	Rolf Craanen	3340	73	Hans van Grol	1330	23	Caroline Dinnissen-Vernie	360
34	8 Anja van Kempen	3190		16 Mariet Douven	1330		Peter vd Ven	360
35	Marco van Heel	3170	75	Piet van Buul	1255		Ted Liebrechts	360
36	Cor vd Heijden	3145	76	Wim Brooymans	1220		Louis Vernie	360
37	Peter Rijkers	3135	77	Frank Marchand	1120		Hans Bontekoe	360
38	Gerard Meeuws	3085		Jos Raaijmakers	1120		Kees Mol	360
39	Evert van Ampting	3080		Henk Klinkhamer	1120	119	27 Maria vd Oetelaar	350
40	9 Nicole Nacken	3060		Adrie vd Graaff	1120		Theo Tromp	350
							Leo Schuurmans	350
						122	28 Coos Verburg	250
						123	Onne vd Kraan	30
						124	29 Joop Reichenfeld	25
							Willem Schoonhen	25
						29	Mirjam Kies	25

Programma OLAT clubkampioenschap

Datum	Startplaats	Organisatie	Soort tocht	Afstanden	Beloning	Bonus
16 nov	Horst	Eur	Eur	75-100 km	350-430	
18 nov	Rotterdam	RWV	Prestatie	10 km	schema	
02 dec	Rotterdam	RWV	Prestatie	10 km	schema	
14/15 dec	Houffalize-Plombières (B) *)	L.A.		110 km	500	

*) Inschrijving voor deze tocht dient ruim tevoren te geschieden!

Deelnemers aan onze clubcompetitie melden zich bij voorkeur binnen 2 dagen na de tocht per e-mail of telefonisch bij: Ad van Asten: a.asten1@chello.nl of 0499-473767.

Het jaarprogramma van het clubkampioenschap 2008 vindt u op pagina 10 en 11

Victor Mennen verrassend winnaar NK snelwandelen

Op 7 oktober organiseerde Hart van Brabant samen met RWV het Nederlands Kampioenschap snelwandelen.

Van het begin af namen Pedro Huntjens en Victor Mennen de leiding, gevolgd door Marcelino Sobczak. De eerste helft van de race bleven Pedro en Victor bij elkaar. Daarna moest Pedro Victor laten gaan en werd Victor de verrassende nieuwe Nederlands kampioen. Pedro volgde op 6 minuten. Marcelino Sobczak had de smaak ook erg goed te pakken. Hij wist overtuigend het brons te veroveren en verbeterde op bijna elke tussenafstand zijn persoonlijk record (PR).

De Engelsman Edmund Shillabeer (68) liep een gelijkmatige race en finishte in 5:26:31. Een nieuw wereldrecord in zijn leeftijds-klasse.

Daarnaast werden er in Tilburg snelwandelwedstrijden over korte afstanden georganiseerd.

Op de 10 km deden drie OLAT-leden mee. Van hen was, zoals verwacht, Ron Timmermans het snelste. Hij legde deze afstand ruim binnen het uur af, goed voor een tweede plaats achter Dirk Bogaert uit België. Hans de Vries wandelde een zeer gelijkmatige race en passeerde als vijfde 7 minuten later de eindstreep. Carry Ombelet tenslotte wandelde deze afstand met een gemiddelde van tegen de 8 km/uur en mocht daarom een tiende plaats voor zich opeisen.

-Hans de Vries-

Boetje Huliselan liep in Tilburg 50 km en Carry Ombelet 10 km.

NK 50 kmsnelwandelen in Tilburg op 7 oktober 2007

Plaats	NK	Naam	Vereniging	50 km	Km/u
1	1	Victor Mennen	Unitas	4:49:55	10,3
2	2	Pedro Huntjens	Unitas	4:56:24	10,1
3	3	Marcelino Sobczak	Unitas *)	5:04:10	9,9
4		Andreas Nielsen	GK FREM 2000 (DK)	5:07:56	9,7
5		Michael George	Manx Harriers (UK)	5:15:11	9,5
6		Edmund Shillabeer	London Vidar: (UK)	5:26:31 (**)	9,2
7	4	Fred Röhner	Unitas	5:41:26	8,8
8	5	Boetje Huliselan	OLAT	5:44:46	8,7
9	6	Martijn Biesmans	De LAT	5:44:57	8,7
10	7	Rob Frielink	RWV	5:45:58	8,7
11		John Constandinou	Birchfield Harr. (Cyp)	5:58:53	8,4

*) Ook lid van OLAT

***) Wereldrecord voor Mannen van 65 t/m 69 jaar

10 km snelwandelen in Tilburg op 7 oktober 2007

Plaats	Naam	Vereniging	10 km	Km/u
1	Dirk Bogaert	ACME (B)	52:42	11,4
2	Ron Timmermans	RWV (**)	58:40	10,2
3	Bart Snoeren	DAK	1:00:04	10,0
4	John Redeker	DAK	1:05:06	9,2
5	Hans de Vries	OLAT	1:05:45	9,1
6	Sandra Maas	RWV	1:08:15	8,8
7	Riet Jonkers	Attila	1:10:45 *)	8,5
8	Loes van den Beemt	RWV	1:15:02	8,0
9	Bernard Krabbendam	De LAT	1:15:34	7,9
10	Carry Ombelet	OLAT	1:16:25	7,9
11	Hermien Teske	RWV	1:28:46	6,8

*) Nederlands record voor vrouwen van 60 t/m 64 jaar

***) Ook lid van OLAT

De nummers 1 en 3 in het eindklassement 50 km: Victor en Marcelino.

Agenda snelwandelwedstrijden en prestatietochten

Datum	Plaats	Vereniging	Informatie
18 nov	Rotterdam	RWV	Winterserie RWV, 1 tot 10 km snelwandelen + 10 km prestatiewandeltocht
2 dec	Rotterdam	RWV	<i>idem</i> . Langepad. Start 11.00 uur. Inschrijven bij de start. Nadere info: Hans van der Knaap: 010 - 466 20 15 of Gijs den Ouden: 0181 - 624046 of www.rotterdamsewandelsportvereniging.nl
15 dec	Dronten	Flevo Delta	Houtwijkkerstloop, 10 km snelwandelen. Start 13.00 uur. Inschrijven t/m 11 december via www.inschrijven.nl , of bij de start. Nadere info : 0321 - 313448 of www.houtwijkkerstloop.solcon.nl
23 dec	Amsterdam	De LAT	Winterserie De LAT, 20 km prestatiewandeltocht en 5 en 10 km snelwandelen op baan, Atletiekver. AV23, Radioweg 89, Amsterdam. Start 12.00 uur. Inschrijven bij start. Nadere info : 020 - 690 00 36 of www.delat.nl

PROGRAMMA CLUBKAMPIOENSCHAP 2008

maand	dag	plaats	club	soort	afstanden	punten	bonus / info
dec. '07	23	Amsterdam	LAT	Prestatie	20 km	schema	100
januari '08	06	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
	25	's Hertogenbosch	B-100	L.A.	100-110 km	430-460	150
	27	Amsterdam	LAT	Prestatie	25 km	schema	100
februari	03	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
	10	Amsterdam	LAT	Prestatie	30 km	schema	100
	16	Horst	Eur	Eur	75-100-125-150 km	350-430-510-600	
maart	02	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
	08	Lauwersoog (Gr)	FLAL	L.A.	60 km	250	
	08	Roosendaal/Zevenbergen	Westhoek	L.A.	80-100-110 km	360-430-460	
	09	Olland	OLAT	P/W	5-10-20-30-50 km	schema	50-100-200-300-500
	16	Nijnsel	OLAT	L.A.	60 km	350	
	22	Easterein (Fr)	FLAL	L.A.	60 km	250	
	22	Sittard	KMS	L.A.	80 km	360	schema binnen 13 uur
	29	Amsterdam	LAT	Prestatie	42.195 m	100	g 200; z 175; b 150
	29	Rhenen	Eur	Eur	75 km	350	
	april	05	Leusden	Eur	Eur	75-100-125-150 km	350-430-510-600
12		Castricum	LAT	L.A.	60 km	250	
19		Haarlem	Eur	Eur	100 km	430	
19		Loon op Zand	HvBrabant	Prestatie	15 uur/95 km	95 km = 350	schema boven 95 km
25		Rotterdam	RWV	L.A.	80 km	360	
30		Odoorn	DWVO	L.A.	80 km	360	
mei	03	Bocholtz	NOAD	L.A.	135 km	550	
	09	Etten-Leur	SKE	L.A.	80 km	360	
	16	Hilversum	LAT	L.A.	80 km	360	
	17	Hengelo	HWU	L.A.	75 km	350	
	23	Geldermalsen	Pr. Marijke	L.A.	110-80 km	460-360	
	24	Anna Paulowna	KM	L.A.	80 km	360	
	31	Schiedam	RWV	P/W	100 EM	schema	500
			P	106 < > 144 km	400		
			W	100 km	schema	400	
			P	50 EM	schema	360	
			P/W	50 km	schema	300	

>>>

Handicap-race in Sittard: grappig en ongebruikelijk

Op 14 oktober organiseerde Unitas een 3.000 meter handicap-snelwandelwedstrijd in Sittard. Afhankelijk van je beste prestatie in het laatste jaar krijg je een handicap. Dit houdt in dat de snellere lopers de langzamere een voorsprong moeten geven. Uiteindelijk gaat het erom wie het eerste de eindstreep bereikt. Het één en ander leidt tot een grappig wedstrijdverloop en een ongebruikelijke uitslag.

Na het eerste startschot namen Tilly van de Merwe en Carry Ombelet de leiding. Echter na verloop van tijd werden zij ingehaald door Liesbet de Smet die 2 minuten later was vertrokken. In de laatste ronde kwam Victor Mennen ook nog voorbij. Hans van der Knaap, die op zijn beurt weer 4 minuten na Liesbet vertrok, wist in de laatste meters Carry nog net wel, maar Tilly net niet meer te passeren.

Gelijktijdig met Hans van der Knaap vertrokken Boetje Huliselan en Fred Röhner. Tussen Boetje en Fred was de race spannend. Ze gaven elkaar niet veel toe. Onderweg haalden zij allebei Hermien Teske en Pierre Gabriëls in. En vlak voor de finish wisten zij nipt Coby Visser te verslaan. Boetje moest Fred net voor laten

3.000 meter handicap-snelwandelwedstrijd in Sittard

Naam	Club	Handicap (min.)	Tijd incl. handicap	Echte tijd	Km/h
1 Liesbet de Smet	Duffel	5	24:16,8	19:16,8	9,3
2 Victor Mennen	Unitas	11	25:04,6	14:04,6	12,8
3 Tilly van de Merwe	Unitas	3	25:31,0	22:31,0	8,0
4 Hans van der Knaap	RWV	9	25:31,9	16:31,9	10,9
5 Carry Ombelet	OLAT	3	25:36,3	22:36,3	8,0
6 Pedro Huntjens	RWV	5	25:45,0	20:45,0	8,7
7 Ron Timmermans	RWV *)	10	25:48,0	15:48,0	11,4
8 Wakeren van	Unitas	8	25:48,7	17:48,7	10,1
9 Fred Röhner	Unitas	9	25:49,3	16:49,3	10,7
10 Boetje Huliselan	OLAT	9	25:51,1	16:51,1	10,7
11 Coby Bunschoten	RWV	5	25:51,6	20:51,6	8,6
12 Pedro Huntjens	Unitas	11	25:58,5	14:58,5	12,0
13 Pierre Gabriëls	Bree	8	26:04,7	18:04,7	10,0
14 Hermien Teske	RWV	3	27:48,6	24:48,6	7,3

*) Ook lid van OLAT

gaan. Echter, op hun beurt werden Boetje en Fred onderweg weer ingehaald door Ron Timmermans en Victor Mennen, die nog later vertrokken. [HdV]

(vervolg programma 2008)

maand	dag	plaats	club	soort	afstanden	punten	bonus / info
juni	07	Bergen op Zoom	V-tippelaars	L.A.	75-80 km	350-360	
	11	Horst	Eur	Eur	75 km	350	<i>NB: woensdag</i>
	13	Rijsbergen	KMR	L.A.	80 km	360	
	14	Texel	Rondje	L.A.	60 km	250	
	14	Gulpen	Veldlopers	L.A.	75 km	350	
	14	Horst	Eur	Eur	75 km	350	
	20	Steenwijk	TIGO	L.A.	80 km	360	
	21	Vlissingen	WIK	L.A.	65 km	300	
	21	Amsterdam	LAT	L.A.	150 km	600	
	22	Afferden	DWS	L.A.	60 km	250	<i>NB: aanrader!</i>
	28	Veere	t Zand	L.A.	60 km	250	
	28	Barendrecht	Pr.Marijke	L.A.	60 km	250	
	juli	05	Diemen	LAT	L.A.	60 km	250
05		Someren	JOEK	L.A.	80 km	360	schema binnen 13 uur
augustus	01	Geldrop	OLAT	L.A.	.80-110 km	360-460	250
	16	Melderslo	MKM	L.A.	80 km	360	
	22	Goeree	Omloop	L.A.	110 km	460	
	23	Leerdam	J.Ambon	L.A.	60 km	250	
	29	Driesum/Wouterswoude	KM	L.A.	80 KM	360	schema binnen 13 uur
	30	Lelystad	Eur	Eur	75-100-125-150 km	350-430-510-600	
september	06	Amsterdam	HvB	L.A.	125 km	510	<i>NB: de laatste!</i>
	07	Nieuwegein	HvB	L.A.	67 km	325	<i>NB: de laatste!</i>
	12	Zeewolde	ZtotZ	L.A.	110 km	430	schema binnen 19 uur
	13	Waalwijk	Langstraat	L.A.	80 km	360	schema binnen 13 uur
	19	Amerongen	Waaier	L.A.	80 km	360	<i>NB: eigen verzorging</i>
	19	Haaksbergen	DIO	L.A.	80 km	360	
	20	Bergeijk	KMB	L.A.	80 km	360	
	20	Nijmegen	RWV	L.A.	160 km	630	
oktober	26	Leerdam	Glasstad	L.A.	80 km	360	
	04	Cuijk	65 Land	L.A.	65 km	300	
	05	Tilburg	HvB	P/W	10-20-50 km	schema	
	10	Maasland	Maasland	L.A.	80 km	360	
	11	Berg en Dal	LAT	L.A.	60 km	250	
	15	De Lier	Eur	Eur	75 km	350	
	24	Bocholtz	NOAD	L.A.	100-110 km	430-460	
	31	Odijk	Eur	Eur	100 km	430	
november	01	Amerongen	Waaier	L.A.	60 km	250	
	02	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
	08	Bennekom	Eur	Eur	75 km	350	
	15	Horst	Eur	Eur	125-100 km	510-430	
	16	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
december	07	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
P.M.		Houffalize (B)		L.A.	110 km	500	<i>NB: tijdig inschrijven!</i>

Let op! De spelregels zijn gewijzigd t.o.v. 2007

Deelnemers aan de OLAT clubcompetitie hebben een vrije keuze uit alle bovenstaande tochten.

Zij kunnen zonder beperking aan de genoemde tochten deelnemen, met dien verstande dat slechts 26 tochten meetellen voor het puntenklassement.

Per weekend (vrijdag, zaterdag, zondag) wordt slechts één wandeling per deelnemer verwerkt in de stand.

Bij overschrijding van de maximaal 26 wandelingen wordt automatisch een tocht met een lagere score gewist.

Indien er bij een wandeling sprake is van competitie, dan geldt de voorwaarde dat duidelijk vooraf bepaald moet zijn dat de betreffende afstand toegankelijk is voor prestatiewandelaars.

Deelnemers aan onze clubcompetitie melden zich bij voorkeur binnen 2 dagen na de tocht bij Ad van Asten, per e-mail of telefonisch: a.asten1@chello.nl of 0499-473767.

De stand wordt wekelijks bijgewerkt en gepubliceerd op de website van OLAT. Maandelijks wordt de stand ook vermeld in het clubblad.

De Dam-tot-Damloop, maar dan snelwandelen

Met het volbrengen van de Kennedymars van Sittard werd nog eens onderstreept wat ik eigenlijk al wist: het vaststellen van haalbare trainingsdoelen is voor mij belangrijk om echt gericht en effectief te kunnen trainen. Vanwege het woonwerktraject Leidschendam-Meppel moest ik tot eind augustus nog rekening houden met de reistijd, maar sinds 1 september kan ik dankzij de ploegendienst weer op doordeweekse dagen trainen, en altijd bij daglicht. Een balans in duurtraining, intervaltraining, uitlooptraining en spelvorm gaat ongetwijfeld zijn vorm krijgen.

Na het lezen van de limieten voor de editie van 2007 had ik mij ingeschreven voor de ING Marathon van Amsterdam. Maar ook schreef ik mij in voor de Dam-tot-Damloop, nadat ik gezien had dat er in de uitslagenlijst van 2006 een eindtijd van 2u16 voorkomt – een haalbaar trainingsdoel. Dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld het NK 50 km snelwandelen, waarvoor de 6 uur voor mij nu nog te kort is. Bij de Dam-tot-Damloop werd bovendien een effectieve training gecombineerd met een waar loopfeest, zoals op 23 september zou blijken.

Voorafgaand aan de Open Zuid-Hollandse Kampioenschappen te Barendrecht en het NK Masters M40 te Veldhoven bestond het scenario uit een ruim twee uur durende, maar ontspannen inlooptraining tussen Hoek van Holland en Kijkduin. Ruim voldoende om de treinreizen van de afgelopen dagen te doen vergeten en beide dagen uiterst scherp voor de dag te komen op de 5 km, met eindtijden van een minuut sneller dan zonder zo'n voorbereidende training. De onvermijdelijke uurtjes werken daags voor de Dam-tot-Damloop ontmoedigden mij niet om hier een soortgelijk beleid te voeren. De doordeweekse trainingen maakten dat een kortere inlooptraining zou volstaan. Binnen een uur na het werk was ik dan ook in het Westduinpark aan de zijde van Duindorp. Met zicht op wildgroei, blauwe lucht, strakke zee en de pier van Hoek van Holland met de Maasvlakte op de achtergrond had ik een schitterend decor gevonden om het werk meteen te vergeten. Eenzelfde ervaring als toen ik na de ochtenddienst bij Johnson Controls 'n 20 km ging lopen in de Vlaamse Kempen, Haspengouw of Hagelanden.

De start was zondagochtend om 11:10 uur. Mijn startvak lag op zo'n 200 meter van de ingang van de IJ-tunnel en nabij het Scheepvaartmuseum was een mooi platform om in te lopen en oefeningen te doen met fraai uitzicht op de Prins Hendrikkade en het station in de verte. Rond tien voor elf zocht ik mijn vak op, dat geleidelijk aan het volstromen was met de 1500 dames en heren die ruim vijf minuten na de prominenten-dames van start mochten gaan.

Het duurde niet lang of daar was ineens een camera en een microfoon: had ik wel goed getraind? Ik stelde de interviewer gerust, zei dat ik het hele jaar door train, en dat deze Dam-tot-Damloop één van de trainingen is voor het doel een maand later in Amsterdam. Nogal verrast door het interview stond ik maar te knikken toen ze vroeg wat ik van het weer vond... Om de stilte te vullen vertelde ik nog dat ik het traject snelwandelen ging afleggen, omdat ik dat

Paul Koks (in tenue van Unitas) komt temidden van een rennende menigte over de finish

volgende maand ook van plan was. Waarop zij mij veel succes wenste.

Direct na de start volgde er een lichte vernauwing in het parcours. Maar in de tunnel had ik de volle breedte voor mezelf, want de wedstrijdhardlopers bleven wel vóór me en het zou nog zo'n 5 minuten duren eer de volgende groep van start zou gaan. Na de IJ-tunnel zou er echter geen einde meer komen aan de meute hardlopers. Ik wist me dus in goed gezelschap op het traject door Buiksloterdijk, dat raakvlakken heeft met Amsterdam-Hoorn. In de straten van Landsmeer schalde het geluid van koperblazers, drumorkesten, jazz-bands en cd-spelers hard door de straten en waren deelnemers en toeschouwers in opperbeste stemming.

Opvallend vaak passeerde ik de registratie-matten waarmee je positie op het parcours gemarkeerd kan worden – wat weer praktisch is voor het tonen van gepersonaliseerd video-materiaal via de website. Ook de drank- en fruitposten worden niet gemist, want de weersomstandigheden waren ernaar dat je jezelf niets te kort moest doen.

Fraai was het uitzicht richting het Noordzeekanaal nabij het 11 km-punt. Daarna werd een karakteristiek Zaanse dorpsstraatje getrotseerd om vervolgens nog meer waterpartijen te aanschouwen. Op de Zaanse Dam was het publiek massaal present als voorgrond van het waterdecor.

Zelf had ik besloten na binnenkomst niet te douchen in De Vang, doch een droge sweater aan te doen. Ter hoogte van De Vang kon ik meteen in een pendelbus stappen. Zo kwam ik terug bij Amsterdam Centraal, waar toen nog drie trimloopgroepen van start moesten gaan in een sfeervolle ambiance.

-Paul Koks-

Riviertje de Beerze leidraad voor winterserie vanuit Spoordonk

Op zondag 18 november gaan we wandelen vanuit De Stapperij in Spoordonk. De route voor alle winterserie-afstanden gaat eerst over landwegen richting Oirschot. Daar wandelen we door historische straatjes en langs de monumentale Sint Petrusbasiliek, die dateert uit 1200. Na de Markt gaan we richting het Wilhelminakanaal. Bij het viaduct van de A58 staat de eerste wagenverzorging te wachten. De 10 km gaat daarna rechtdoor naar het Groene Woud, een mooi bosgebied. Deze wandelaars komen verderop bij het riviertje de Beerze, dat al meanderend zijn weg zoekt langs De Heilige Eik, de bekende Mariakapel.

De wandelaars op de 15 km maken een omweg over landwegen aan de overzijde van het kanaal en zij gaan later via landgoed De Baest. Zij vinden een verzorgingspost bij de Kattenbergse brug, waar ook het kanaal wordt overgestoken.

Wandelaars op de 20-30 en 40 km gaan verder over bospaden van landgoed 's Heerenvijvers en de Oostelbeerseheide naar de caf rust in Oostelbeers. De 20 km haakt hier af en die wandelaars keren via landgoed De Baest terug richting Spoordonk. De 30 en 40 km wandelen verder naar natuurgebied De Kuikseinde-seheide, waar de 30 km-wandelaars al vlug afslaan richting Middelbeers. Daar is een caf rust in de route opgenomen.

Wandelaars op de 40 km maken nog een extra rondje langs de Landschotseheide. Halverwege dit traject is een wagenrust ingericht. Alvorens deze wandelaars zich in Middelbeers bij het rustcaf  weer bij de anderen voegen, gaan ze nog even stoeien met de meanders van de Beerze in de buurt van Westelbeers. Het natuurgebied De Landschotseheide, en alle daarbij behorende andere benamingen, is eigendom van Natuurmonumenten.

Vanuit Middelbeers loopt de route samen op met het traject van de 30 km en sluit daarna aan bij de 20 km. De wandelaars gaan vanaf daar verder via De Baest en het Groene Woud en keren dan terug naar het finishcaf  in Spoordonk.

Al bij al een gevarieerd parkoers, dat de wandelaar elk wat wils zal bieden. Wij wensen u veel wandelplezier.

Alle verder informatie over deze tocht vindt u op pagina 5 van dit clubblad.

-Ad van Asten-

UIT DE MEDIA

KNAU loopt niet warm voor het snelwandelen

Dat OLAT tevens is aangesloten bij de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie, heeft alles te maken met de wedstrijd-sport die binnen onze vereniging wordt bedreven, en dan met name het snelwandelen.

Maar de KNAU loopt zelf helemaal niet warm voor deze discipline, zo blijkt uit de woorden die 'bobo' Aad Grimbergen zich laat ontvallen tegenover een verslaggever van NRC Next tijdens het NK snelwandelen in Tilburg. „Ach, het bestaat, het wordt beoefend en wij laten het kampioenschap doorgaan zo lang er behoefte aan is”, zegt het bestuurslid.

De verslaggever merkt op dat de wedstrijd al vier uur aan de gang is als hij komt aanrijden. Maar dat mag niet worden opgevat als teken van desinteresse: „Mijn aanwezigheid is het bewijs dat de bond het snelwandelen niet negeert. Nee, we stoppen er geen geld meer in. Maar dat heeft met het lage niveau te maken. Onze prioriteiten liggen bij andere disciplines.”

Het zijn vooral veteranen die het snelwandelen beoefenen. Van de top-3 in Tilburg is alleen Marcelino Sobczak jonger dan 40 jaar. Jonge aanwas is er nauwelijks, en de talentvollen onder hen, zoals de 23-jarige Jacques van Bremen, kunnen niet genoeg tijd vrijmaken om mee te draaien op internationaal niveau. „Ik train nu vier à vijf keer per week, dat zou ik moeten opvoeren tot tweemaal per dag”, legt Jacques uit. Maar daar komt hij pas aan toe als hij klaar is met studeren.

Bron: NRC Next, 8 oktober 2007

Gratis vogelkaart voor wandelaars

Vogelbescherming Nederland heeft 18 belangrijke vogelgebieden in kaart gebracht. In deze gebieden kan men ook mooie wandelingen maken. Wie dat doet met de kaart op zak, kan meteen veel opsteken over de bijzondere vogels die er rondvliegen, want op de achterkant van de kaart staan de soorten per gebied duidelijk omschreven. De vogelkaart is gratis te bestellen via www.vogelbescherming.nl

Bron: persbericht

Leren markeren 'als een Van Gogh'

Een OLAT-pad moet een bepaalde uitstraling hebben! Met deze woorden werden ongeveer 30 trouwe markeerders op die zonovergoten zaterdag 13 oktober in de kantine van de Kynologenclub in Geldrop welkom geheten. Wij werden daar prima geïnformeerd over alle kneepjes van het markeerdersvak.

Deze informatieve en prima verzorgde dag was georganiseerd door Theo Tromp en Ad Verbakel. Inspirerend demonstreerde Ad hoe je perfect kunt markeren. Allemaal ten dienste van de wandelaar. Die moet tenslotte met het grootste gemak de route kunnen volgen.

Zo deed Ad ons voor – als was hij Vincent van Gogh – hoe wij met een zéér dun penseeltje de lijntjes kunnen trekken. Overall op een hoogte van 1.50 meter. Kijk, dan krijgt zo'n pad een uitstraling waar je mee voor de dag kunt komen.

Zelf ben ik nog maar een echte beginnening op het markeerderspad en was eigenlijk al blij als ik een geel/blauw sticker-tje op de juiste plaats kon plakken.

Ik moet u zeggen dat er een wereld voor me open ging. Nooit geweten dat het zo nauw luisterde. In de afgelopen tijd was ik achteloos aan allerlei markeringen voorbij gegaan. Niet wetende dat mannen en vrouwen gewapend met verf, uni-versol en krabbers zeker twee keer per jaar de route nalopen, nieuwe markeringen aanbrengen en oude verwijderen. Daarmee zorgend dat alle LAW-wandelaars het spoor niet bijster raken. In de workshop die we na de uitstekend verzorgde lunch aangeboden kregen konden we buiten op diverse palen en boomstammen oefenen. Maar het echte werk moet natuurlijk in de praktijk gebeuren.

Tussen de bedrijven door vertelde Ad Verbakel ons dat we behalve markeerder ook ambassadeur zijn van het pad wat je mede onderhoudt. Bij deze nodig ik u graag uit om het Hertog Hendrikpad, het Graaf van Hornepad of het Airbornepad eens te bekijken en te genieten van al het natuurschoon wat je tegenkomt.

Wij waarderen deze dag bijzonder en bedanken Ad en Theo hiervoor. Natuurlijk hopen wij volgend jaar weer op herhaling te kunnen in de Kynologenclub in Geldrop.

Mocht u ooit in de late avonduren iemand met een dun penseeltje op een boom ter hoogte van 1.50 meter ingespannen bezig zien, stoor hem niet; het is een markeerder en een ambassadeur van een OLAT-pad, die samen met collega's ervoor zorgt dat het pad een echte OLAT-uitstraling heeft.

-Truus van Vessem-

Workshop doeltreffend en zeer geanimeerd

Zaterdag 13 oktober hield OLAT in de kantine van Kynologenclub de Kempen in Geldrop een workshop voor markeerders uit de zuidelijke regio's.

Naast vertegenwoordigers van het Hertog Hendrikpad, het Graaf van Hornepad en het Airbornepad waren ook mensen uitgenodigd die in de nabije toekomst het nieuwe pad gaan onderhouden dat ontworpen is ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de KNBLO-NL.

Als gast was daarom Hans Schumacher namens de KNBLO-NL aanwezig. Hij

coördineert de routes van het nieuwe pad en van de jubileumwandelingen die volgend jaar in de regio's worden gehouden.

De heer Schumacher benadrukte dat de totstandkoming van het pad is ingegeven door een uniek handvest: daar waar mogelijk moet het bruikbaar zijn als lokaal ommetje voor mindervaliden en ouderen met rollators of andere hulpmiddelen. Het pad zal daarom gesitueerd worden nabij accommodaties voor deze doelgroep.

Na een inleiding door Theo Tromp volg-

de een rondje kennismaking, waaruit bleek dat vooral de markeerders van het Hertog Hendrikpad en het nieuwe KNBLO-pad goed vertegenwoordigd waren.

Daarna kreeg Ad Verbakel het woord. Door meer dan 30 jaar op diverse paden ervaring te hebben opgedaan als markeerder en als kritisch wandelaar was deze workshop bij Ad in juiste handen. Een kanttekening die hij maakte: dat het in Nederland ontbreekt aan algemene richtlijnen voor het aanbre-

gen van markeringen op doorgaande wandelpaden. Natuurmonumenten en andere natuurbeheerders en landgoedeigenaren hanteren allemaal afzonderlijke bepalingen. Zo wil de één alleen maar paaltjes voor het plaatsen van een markering, terwijl de andere per se geen paaltjes toestaat.

Voor deze workshop werd 'de handleiding voor het markeren van paden volgens de richtlijnen van de NWB' gehanteerd. Die hebben vooral betrekking op de geelblauwe markeringen zoals die gebruikt worden voor NWB-paden en die nu ook zullen gelden voor het nieuwe KNBLO-pad.

(Ook het Hertog Hendrikpad en het Graaf van Hornepad vallen onder deze bepalingen. Alleen het Airbornepad hanteert een afwijkende markering met witte richtingstreepjes op een groen vlak. Dat komt doordat het pad begint in België, waar geelblauw voor fietsroutes in gebruik is).

Melkflessendrager

Tijdens de presentatie werd veelvuldig gebruik gemaakt van de mogelijkheid om vragen te stellen en Ad wist op de meeste vragen wel een steekhoudend antwoord te geven.

De wandelaar moet weten dat op een wandelpad de markering vóór de geschreven tekst gaat. Geef die markering een verzorgd uiterlijk en maak hem vooral niet te groot, is de stelregel. Gebruik stickers waar mogelijk en maak het de wandelaar niet te gemakkelijk door het veelvuldig plaatsen van de kruismarkering. Het wandelen moet avontuurlijk blijven.

Ook het gebruik van goed materiaal om de markering aan te brengen kwam aan de orde, waarbij een juiste keuze van krabber, kwast en spuitbus met schoonmaakmiddel verrassende resultaten kunnen opleveren. De vroeger in gebruik zijnde melkflessendrager is het aangewezen middel om het materiaal op een handige manier mee te nemen.

Na een geanimeerde broodlunch volgde nog een korte praktijkles en kregen de projectleiders van elk pad afzonderlijk even de gelegenheid met elkaar van gedachten te wisselen en daar waar nodig wat puntjes op de i te zetten. Afsproken werd om in de toekomst dergelijke workshops volgens een bepaalde regemaat te gaan houden.

-Ad van Asten-

Familie(s) Van Houten: de steunpilaar van de verwende dinsdag-wandelaar

Het is dinsdag 25 september 2007 en zoals gebruikelijk gaat een aantal wandelaars op pad om samen te genieten van de mooie omgeving die moeder natuur ons te bieden heeft. Ria van Gestel heeft de route uitgezet en zoals we dat van haar gewend zijn belooft dit weer een wandeling te worden vol verrassingen. Even voor half tien druppelen de eerste wandelaars binnen bij de familie(s) Van Houten aan de Heeswijkseweg te Heeswijk-Dinther. Een ontvangst in een ruimte vol snuisterijen zoals oude koffiemolens, zagen, hamers, tangen, lampen, muizevallen, kortom te veel om te noemen. De ruimte is net groot genoeg om de 35 tot 40 wandelaars te ontvangen. De koffie met koek is gratis, evenals de muziek die op dit vroege uur in deze ruimte een feestelijke sfeer schept. Om 10 uur gaat de groep, nog geheel onder de indruk van de warme ontvangst door de familie(s) Van Houten,

op stap. Het is mooi weer, zoals (bijna) altijd op de dinsdag-wandelingen, en de stemming zit er goed in. De natuur hier is prachtig en als we na ongeveer een kwartier het kasteel van Heeswijk in het vizier krijgen zijn de ah's en de oh's niet van de lucht.

Door de bosrijke omgeving van Heeswijk met dichtbij het openluchttheater gaat de tocht richting Vinkel. Alvorens we dit dorp naderen volgt eerst de lunchpauze bij het terrein van de modelvliegclub Berlicum. Voorafgaand aan deze wandeling is aangekondigd dat er geen boterhammen mee hoefden te worden gebracht, aangezien eerdergenoemde familie(s) Van Houten voor een zeer schappelijk bedrag voor de lunch zouden zorgen.

Welnu, zij maakten hun toezegging meer dan waar. Want waar kun je heden ten dage nog voor 50 cent een belegd

broodje kopen of een kopje koffie? Waar kun je voor €1,- een lekkere kop tomaatsoep kopen? Als je dan ook nog weet dat zij zorgden voor keurige overdekte zitplaatsen, een toiletwagen hadden meegevoerd en voor een leuk stukje muziek zorgden, dan moet je toch toegeven dat dit alles – mede door het mooie weer – het leven van de wandelaar zeker de moeite waard maakt.

Met een welgevulde maag, onder begeleiding van een muziekje en een snorrende camera die ons vertrek vastlegde, ging het tenslotte weer verder door het schitterende Brabantse landschap.

Terug weer langs het kasteel van Heeswijk gingen we naar ons eindpunt: de familie(s) Van Houten. Daar legde de camera, bediend door een van leden van die familie(s), onze aankomst vast. Ook hier weer koffie 50 cent, fris 50 cent, bier (palm) 50 cent, wijn 50 cent.

Nadat iedereen voorzien was van een

consumptie verscheen er ook nog eens op TV de opname bij de lunch en de aankomst van onze wandelaars.

Ria, meid, het was weer geweldig zoals je dat hebt klaargespeeld; zeer bedankt namens de wandelaars. Ook Jo Lepoutre mogen we dank zeggen voor zijn aandeel in deze schitterende tocht.

De wandeling van 9 oktober, uitgezet door Jo Lepoutre, was in de buurt van bovengenoemde tocht. Dit keer was het een 'rondje Vinkel'.

Ook bij deze tocht hadden we weer een beroep gedaan op de familie(s) Van Houten om de lunch te verzorgen. Zou iemand er raar van opkijken als de consumpties ditmaal geen 50 cent bedroegen, maar een euro waren verhoogd? Ook Jo bedankt voor deze schitterende tocht (met wederom mooi weer).

-Kees van Iersel-

Aan deze jubileumuitgave werkten mee:
 José Schimmel, Corrie Tiersma, Antoon
 Buiting, Angélique van Deursen, Albert
 & Trijnie Van der Schans, Mirjam Kies en
 Peter van de Ven.

De belangrijkste onderscheiding binnen OLAT is de Cornelis van Montfort Trofee, vernoemd naar onze eerste voorzitter. Van die trofee zullen de meesten van ons wel gehoord hebben, ook al wordt hij slechts zelden uitgereikt. Maar OLAT-leden die Cornelis (1920-1993) en zijn vrouw Marietje nog bij leven hebben gekend, verkeren door alle nieuwe aanwas zoetjesaan in de minderheid. En de allereerste jaren van OLAT liggen intussen zó ver achter ons dat ze in de vergetelheid dreigen te raken. Hoog tijd dus om op onderzoek uit te gaan en de historie weer eens op te poetsen in een extra dik OLAT Nieuws.

Dochter Maria van Montfort groeide in Olland op tussen koeien, varkens en wandelaars

Een boerderij als kloppend hart van OLAT

In Boskant heeft Maria Bolink-van Montfort al een doos vol spullen klaar-gezet. De plakboeken en foto-albums heeft ze zo'n vijftien jaar niet meer ingekeken – sinds haar ouders zijn overleden, Marietje in 1991 en Cornelis twee jaar later. De spullen zijn afkomstig uit de boerderij aan de Ollandseweg 150, waar Maria als enig kind opgroeide tussen koeien, varkens en wandelaars. De hoeve was door haar vader gebouwd in het voor katholieken heilige jaar 1950 en daarom 'Anno Santo' gedoopt.

Eigenlijk was Cornelis boer tegen wil en dank. Na het gymnasium had hij niet mogen doorstuderen, omdat hij als oudste zoon het bedrijf van zijn ouders moest voortzetten. Vanuit Maasbracht vestigde hij zich naderhand in Olland en trouwde met Marietje de Bije, molenaarsdochter uit Erp.

Vanaf eind 1967 was hoeve Anno Santo lange tijd het kloppend hart van OLAT. Bestuur en leden kwamen er vergaderen, OLAT Nieuws werd er gestencild, wandelvrienden konden er logeren en tijdens de nachttochten was de boerderij een van de vaste pleisterplaatsen. Wandelaars en gasten werden door Marietje in de watten gelegd, vertelt Maria. „Mijn moeder was onvoorstelbaar zorgzaam, voor iedereen. Ze was de zachtheid zelf.”

Wat OLAT betreft, bestaan Maria's jeugdherinneringen voornamelijk uit losse flarden: het stempelen op het inschrijfbureau, de uitstapjes naar Engeland, een tocht over de Afsluitdijk. En natuurlijk meehelpen in de verzorging: liters thee zetten, een hele middag boterhammen smeren. Ook weet ze nog hoe haar vader zijn eerste Kennedymars liep, gewoon op rubber laarzen. „Daar was-ie aan gewend want

Cornelis van Montfort

die had hij op de boerderij de hele dag aan. Hij heeft er de tocht zonder problemen op uitgelopen. Moeder en ik hebben later eens sportschoenen voor hem meegenomen uit Eindhoven, maar die hoefde hij niet.”

Nog zo'n beeld dat Maria bijgebleven is: Cornelis met een potje witkalk achterop de brommer van Ad Hermus, destijds de vaste pijlensetter. Of hoe hij in Engeland de chauffeur een voetpad in dirigeerde. „Pa reed zelf geen auto en had dus de logica van een fietser: dit is de kortste weg.”

Toch is het meeste een beetje langs haar heen gegaan: „Ik ben niet zo'n

sportief tiepje. En als tiener was ik er helemaal niet mee bezig.”

Ze was een jaar of zestien toen haar vader ophield met boeren. „Er zouden eigenlijk loopstallen moeten komen, maar dat was een grote investering terwijl er geen bedrijfsopvolger was. Dus toen heeft hij daar vanaf gezien en is hij gaan werken op Roderheide (nu Novadic), tot in 1983 zijn eerste kleinkind werd geboren. Vanaf die tijd werd Anno Santo meer een kinderboerderij, want hij hield nog wel geiten en konijnen.”

Cornelis – toen al drie jaar gestopt als voorzitter – kreeg toen ook meer tijd voor Marietje, die altijd al een zwakke gezondheid had en allengs verder achteruit ging. „Bijna zo lang ik me kan herinneren lag ze elk jaar wel een paar weken in het ziekenhuis”, vertelt Maria. „Dan kreeg ze van iedereen kaarten. En van Bert Sprenkeling altijd een gedicht, want gedichten schrijven was zijn passie. Hij stuurde er talloze op.”

Uit de doos komt intussen van alles tevoorschijn, tot en met de oude startnummers van wedstrijden aan toe. Verder prachtig versierde Centurion-diploma's uit Engeland en dito kerstwensen van de organisatie daar. Veel knipsels – deels helaas zonder datum of bronvermelding. Verfomfaaide stempelkaarten. Een reeks wandelboekjes, waarin Cornelis ook de prestaties van andere OLAT-wandelaars bijhield en verder alles wat het vermelden waard was, zoals in december 1967 toen ze bij -17 graden aan een nachttocht begon-

Rechts: Marietje en Maria in de keuken van hoeve Anno Santo aan de Ollandseweg

nen. Ook een reusachtig vel vergeeld papier met in keurige hanenpoten een tot in de puntjes uitgewerkt draaiboek van een lange-afstandstocht, waaruit blijkt dat de voorzitter niet genegen was om ook maar iets aan het toeval over te laten.

Het is een karaktertrekje dat in alle verhalen terugkeert: een gedreven man met een ijzeren wilskracht. „Het was een goeie mens, maar een beetje fanatiek”, zegt oudgediende Piet de Ruijter. „Hij gaf zich altijd voor meer dan 100 procent en eiste dat ook van anderen. Dat viel niet bij iedereen even goed”, aldus Jo Ploum, die met Cornelis aan de wieg van OLAT heeft gestaan en aan wiens echtgenoot Jef wij de naam Ollandse Lange Afstands Tippelaars te danken hebben. „Een man van principes en ook iemand die geen tegenspraak duldde”, zegt Theo Tromp, die hem in 1980 ad interim opvolgde.

Dat was de ene kant van de medaille. Tegelijkertijd heerste er in huize Van Montfort een spreekwoordelijke gast-

vrijheid. „Moeder maakte voor Jan en alleman de bedden op” zoals Maria het verwoordt. „Al vanaf dat ik heel klein was bleven er 's zomers mensen slapen in de stal. Dat kon gemakkelijk want de koeien liepen dan toch buiten. Soms kwamen er hele groepen op kamp of op retraite. En ook wandelaars op doortocht konden bij ons slapen. Als kind vond ik dat heel normaal: mensen kwamen en gingen weer weg.”

„Toen de stal voorgoed leeg was, heeft Pa er bedden in getimmerd. Maar er waren ook een paar bevoorrechte OLAT-leden die bij ons in huis mochten slapen.” Kind aan huis waren bijvoorbeeld Joop Jung, die uit Vlissingen kwam maar in Boxtel werkte, Loek Labout uit Amsterdam, Martien van de Loo uit Reusel, Jan van de Zanden uit Mierlo en Cyriel Backhuizen – de laatste als kostganger.

Samen met hem werd Maria er wel eens op uit gestuurd om limonade in te slaan voor een tocht. „Dan reden we met een geleende Simca naar een fabriek heel ver weg, waar we goedkoop

de auto en de imperial vol konden stouwen met flessen.” Cyriel ging in de jaren zeventig ook met de familie mee naar Engeland, waar het Carlton hotel in Guildford het vaste adres was geworden van alle wandelaars die in Ewhurst de 100 mijl gingen lopen.

Zelfs jaren nadien werd Maria er door de receptionist meteen herkend toen ze er nog eens op vakantie kwam van haar eerst verdiende salaris als lerares. En nog weer later logeerde ze met haar man Rob en de drie kinderen in het Carlton.

Sommige OLAT-leden werden bijna familie voor haar. Als Maria naar de disco in Eindhoven ging, wilde Jan van de Zanden wel taxichauffeur spelen. „En als ik met mijn vriendin op tienertoer ging, konden we in heel Nederland overnachten. Overal zaten kennissen van het wandelen. Voor mijn ouders was dat vertrouwd, en voor ons was het ook leuk. Loek Labout heeft ons heel Amsterdam laten zien, ook 's nachts.”

MK

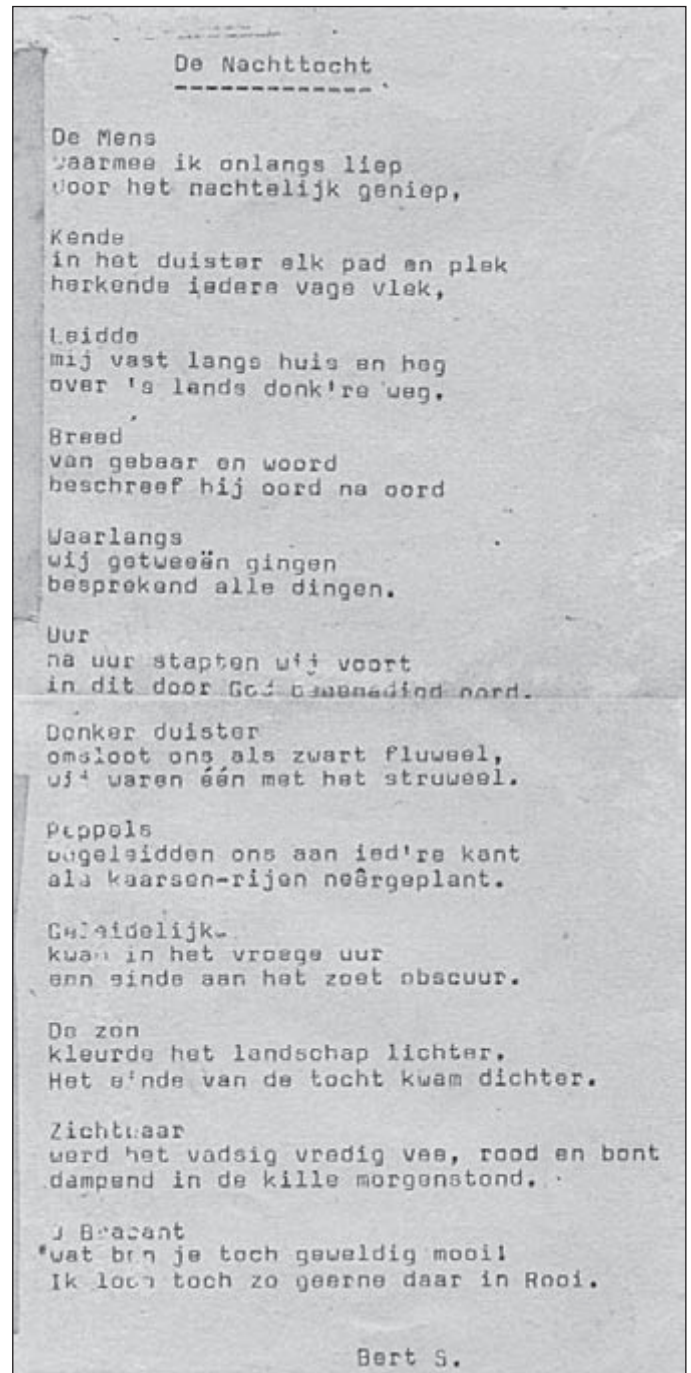
Bert Sprenkeling: ik loop toch zo geerne daar in Rooi

RWV'er Bert Sprenkeling publiceerde zijn beeldende gedichten ook regelmatig in OLAT Nieuws. 'De Nachttocht' komt uit de nalatenschap van Cornelis van Montfort en is waarschijnlijk aan hem opgedragen. Het gedicht is getypt op een stuk dubbelgevouwen geel karton, formaat grote briefkaart, en met plakband vastgezet.

Vanwege de slijtage van het origineel drukken we de tekst hieronder nog eens af.

*De mens waarmee ik onlangs liep
door het nachtelijk geniep,
kende in het duister elk pad en plek,
herkende iedere vage vlek,
leidde mij vast langs huis en heg
over 's lands donk're weg.
Breed van gebaar en woord
beschreef hij oord na oord
waarlangs wij getweeën gingen,
besprekend alle dingen.
Uur na uur stapten wij voort
in dit door God begenadigd oord.
Donker duister omsloot ons als zwart fluweel;
wij waren één met het struweel.
Peppels begeleidden ons aan ied're kant
als kaarsen-rijen neêrgeplant.
Geleidelijk kwam in het vroege uur
een einde aan het zoet obscuur.
De zon kleurde het landschap lichter.
Het einde van de tocht kwam dichter.
Zichtbaar werd het vadsig vredig vee, rood en bont,
dampend in de kille morgenstond.*

*O Brabant wat ben je toch geweldig mooi!
Ik loop toch zo geerne daar in Rooi.*

Jan van de Zanden: veel zien en horen onderweg

Op onze vraag aan Jan of we een keer langs konden komen voor een gesprek, zei Jan van de Zanden spontaan: „Da's prima, dan maak ik een lekkere pan maaltijdsoep klaar.”

Dat klonk geweldig en wij beloofden voor het toetje te zorgen. Zo gezegd zo gedaan, de soep was klaar toen we aankwamen en tot onze verbazing had Jan ook nog 'petazzie' met spek. Nadat we dat verorberd hadden ging het toetje er met flinke scheppen ook nog in.

Genoeg over eten; Jan vertelt ons dat hij OLAT-lid is sinds 1972, dat is dus al 35 jaar. Hij is met wandelen begonnen omdat het boerenbedrijf van thuis er niet meer was en Jan toch lichamelijk bezig wilde zijn. Hij had met z'n zwager een weddenschap afgesloten: hij zou de Kennedymars in Someren uitlopen voor een krat bier. Die weddenschap had hij met nog vijf andere familieleden afgesloten en het resultaat was dan ook zes kratten bier.

Vervolgens is Jan gaan trainen voor de Nijmeegse Vierdaagse, en wat hem daar zo aanspreekt is de verbondenheid tussen alle nationaliteiten. Jan vertelde ook dat de winterseries van OLAT

tot 1975 bijna altijd 's nachts gelopen werden; er was dan gepijld op het asfalt en men liep zonder routebeschrijving. Ze startten als groep en bleven bij elkaar met tussendoor twee maal verplicht een half uur rust. Deze tochten waren één maal per maand met zo'n 70 tot 80 deelnemers.

Het gaat hier voornamelijk over snelwandelen, maar het werd te druk en te gevaarlijk en het ergste was volgens hem wel 'dat de kasteleins niet meer open wilden blijven 's nachts'. Na stemming op de ledenvergadering heeft men besloten om vanaf 1975 de winterseries overdag te organiseren. Ook omdat OLAT ondertussen meer recreatieve leden gekregen had.

Ook heeft Jan vaak geholpen bij de bevoorrading van wandeltochten. Ze hebben zelfs af en toe op zaterdag nog aardappels gerooid voor de stampot van zondag tijdens de wandeling!

Tien jaar geleden is Jan met dit vrijwilligerswerk gestopt omdat hij geen aanhanger meer had en het materiaal niet meer kon vervoeren. Jan is toen als vrijwilliger de rondetelling bij het NK snelwandelen gaan doen en op de recreatieve wandelingen is hij gaan stempelen, wat hij vandaag de dag nog steeds doet.

Daardoor wandelt hij wat minder maar hij zet nog wel tochten uit voor de Dinsdagwandelingen, en begeleidt ook een slechtziende met wandelen van huis naar de Achelse Kluis en met de bus weer terug.

Jans wandeloverzicht is er een om trots op te zijn, namelijk:

- a. Nijmegen: 35 maal
- b. Apeldoorn: 32 maal
- c. Kennedymars Someren: 35 maal
- d. Kennedymars Sittard: 26 maal
- e. de 100 km van Haalen (Limburg)

En verder te veel wandelingen om op te noemen!

Op de vraag welke rol heeft OLAT nu voor hem speelt antwoordt hij: „Met mensen omgaan en alles wat ik gehoord en gezien heb onderweg hebben mij in het leven op het goede spoor gezet.”

Jan was ook altijd zeer geroerd door de 'rijmelarijen' van bepaalde leden in het OLAT-nieuws. Hij vertelt ooit zelf een gedicht gemaakt te hebben over het wandelen en we hebben beloofd dit nog eens voor hem op te zoeken.

-Corrie Tiersma & José Schimmel-

Jo Ploum: winterseries altijd bij volle maan

Jo Ploum-Willems uit Olland kwam op een wel zeer vreemde wijze in aanraking met de wandelsport. In 1964 verloor een van haar zonen een oog door een schietincident. De Rooise buurtvereniging 't Haverland organiseerde voor hem een sponsorocht. Jo en de andere kinderen liepen vanzelfsprekend mee, vonden het wandelen leuk en sloten zich aan. Het duurde niet lang of 't Haverland had een flinke aanhang in Olland, vooral toen er ook tochten van 20 km werden uitgezet.

„Het was 'n heel groepje bij elkaar, dat in uniforme kleding marcheerde zoals dat toen gebruikelijk was”, vertelt Jo (77), terwijl ze koffie inschenkt, een zelfgebakken cake aansnijdt en er eens goed voor gaat zitten om de ontstaansgeschiedenis van OLAT uit de doeken te doen. „Na een poosje werd ik benaderd door Cornelis van Montfort, of we niet eens met een heel stel in Oisterwijk konden gaan wandelen.” Zo gezegd, zo gedaan. Behalve de familie Ploum – Jo, haar man Sjef en de zonen André en Ruud – behoorden onder meer Joop Jung en Willy van de Wiel tot het gezelschap.

Volgens Jo was Cornelis toen al helemaal bezeten van de lange afstand. Hij was lid van de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie, had in Engeland de 100 mijl voltooid en probeerde uit alle macht om een Ollandse wandelclub van de grond te krijgen. Na die wandeling in Oisterwijk zette ook Jo Ploum haar schouders eronder en kwam alles in een stroomversnelling. „En nog vóór OLAT goed en wel was opgericht lette Cornelis al op hoe de jongens liepen, hoe hun techniek was”, aldus Jo. „Dat is altijd zo gebleven; hij was nogal bazig. 'Je bent hier niet in Engeland', zei ik vaak tegen hem.”

De volgende hobbel was het bedenken van een naam. Dat gebeurde tijdens de oprichtingsvergadering in café Rijken-Toelen (nu Den Toel). „Een paar opgeschoten jongens uit Spoordonk stelden 'Klopt Uw Tegenstander' voor en daarmee kregen ze Cornelis meteen op de kast, want als afkorting kon dat natuurlijk niet door de beugel”, lacht Jo. De naam die ze zelf aandroeg ('De

Marinus van Roosmalen en weduwe Jo Ploum bekijken foto's van vroeger.

Cornelis (links voor) naast Gerrit Legierse en Wim van den Wittenboer.

Meijerij') haalde het evenmin. De eer ging uiteindelijk naar Sjef. „In november 1967 was onze eerste winterserie van 42 kilometer. We startten vrijdagavond om 22:00 uur en dan was je zaterdagmorgen weer thuis. Cornelis hield veel van nachtwandelen, maar het had ook een praktische reden: op dit tijdstip trok je de meeste lopers. Want 's anderendaags hoefde je niet te werken.” Marietje van Montfort hielp vanaf het begin mee in de verzorging onderweg. En in Spoordonk hadden ze een adresje gevonden waar in het holst van de nacht de erwtensoeep klaar stond en de deelnemers naar de wc konden.

Knijpkat

Na de succesvolle eerste editie waren er voortaan iedere maand van zulke tochten. „Altijd bij volle maan want dan kon je tenminste nog wat zien. Straatverlichting was er toen amper. Een enkeling nam zo'n ouderwetse knijpkat mee.” De deelname lag tussen de veertig en zestig personen. De tochten gingen altijd over de verharde weg, maar destijds was er nauwelijks autoverkeer dus dat gaf niet. „De verzorging was altijd uitstekend. Om de vijf kilometer stond Marietje klaar met thee, een appel of iets anders”, herinnert Jo zich. „En als we zaterdagochtend weer binnen kwamen, lustte ik goed een citroentje brandewijn.”

Na de winterseries kwamen de Kennedymarsen, naar het voorbeeld van die in Sittard. „Hiervoor moest de verzorging op de route aanzienlijk worden uitgebreid. Met auto's en fietsen reed men voor de wandelaars uit. En een simpele plank op het biljart diende als massagetafel op de caférusten.”

In die tijd had Jo Ploum een naaiatelier aan huis van lederen en suède kleding. Om sponsorgeld binnen te halen en flink reclame te kunnen maken voor de Kennedymars had ze haar hele zakelijke netwerk uitgekamd: „Ik was nooit op mijn mondje gevallen en belde gewoon allerlei vertegenwoordigers, zelfs mensen die ik nog kende van de winkel van mijn ouders. Die eerste keer hebben we 486 gulden opgehaald en de inschrijvingen kwamen tot uit Rotterdam.” Het uitpijlen gebeurde met de bedrijfswagen van Jef Ploum, die loodgieter was.

De eerste tijd bleef Sjef nauw betrokken bij de club die hij en zijn vrouw zelf mee hadden helpen oprichten. „Maar na vier jaar had hij er geen zin meer in.” Zelf is Jo nog lange tijd blijven meelopen op de winterseries in Olland. Daarnaast nam ze elke zaterdagmiddag haar kinderen mee naar de wandeltraining in het buitengebied, wat wel meer OLAT-leden van het eerste uur deden. „Ik zou willen dat ik 't nog kon!”, verzucht ze.

MK

Piet de Ruijter: Cornelis stimuleerde het lange-afstands- lopen enorm

Bredanaar Piet de Ruijter, ruim dertig jaar lid van OLAT, heeft Cornelis van Montfort goed gekend. „Cornelis stimuleerde het lange-afstandslopen enorm”, vertelt hij. „En hij was erg in voor wedstrijden, competitie. Hij was één van de eersten in Nederland die centurion werd. Hij vond dat geweldig en daarom wilde hij dat de rest ook allemaal centurion zou worden. Hij zag ook graag dat iedereen overal mee naartoe ging.”

De clubreizen naar lange-afstandswedstrijden in Engeland en Frankrijk (de 28 uur van Roubaix) werden aanvankelijk door Cornelis georganiseerd; later namen Theo Tromp en Ben van der Velden het over. „In die reizen zat trouwens ook altijd een element van ontspanning. Je liep een zware tocht, maar daar omheen werden veel uitstapjes gemaakt.”

Piet liet zich, net als Wim van den Wittenboer, overhalen om in Engeland de 100 mijl te gaan lopen. „Cornelis controleerde er iedere ronde. Tegen mij zei hij: ‘Piet, jij loopt wel zó regelmatig, je kunt de klok erop gelijk zetten’. Hij was ervan overtuigd dat ik een goeie was om centurion te worden. Inderdaad is dat gelukt.” Piet is vergeten in welk jaar dat was; het zou 1979 kunnen zijn.

Zijn hele leven is Piet de Ruijter een echte lange-afstandsman gebleven, tot het niet meer ging. Minstens tien keer heeft hij Amsterdam-Tilburg gelopen, verder Nijmegen-Rotterdam en twee keer de Bossche 100. „De zwaarste tocht van Nederland”, zegt hij. Verder 27 keer de Vierdaagse. „Op mijn 64-ste liep ik in

Weert nog de 24-uurs-wedstrijd. Dat was in 2005. Je denkt dan: ik kan niet kapot. En dan ga je toch ineens sukkelen. Nu vraag ik me soms af of al dat wandelen wel zo gezond was.”

Aan de begintijd van OLAT bewaart Piet de Ruijter levendige herinneringen. „Met 3 à 4 man kwamen we vanuit Breda naar oost-Brabant voor de wandeltrainingen bij OLAT. En maar lopen langs die klompenbomen, hè. Nou is 't meer ontspanning geworden, lopen in de bossen. Dat komt door Theo. Die is begonnen met wandeltochten door de natuur. Dat is leuk, want de natuur is telkens weer anders. En het is ook leuker dan alsmat dezelfde rondjes lopen.”

Hij heeft de tijd nog meegemaakt dat er bij Cornelis thuis werd vergaderd. „Dat kon toen nog. De club had een stuk of dertig leden, iedereen kende elkaar goed. Dat is nu helemaal weg.” Verder herinnert Piet zich Marietje nog in haar rol van penningmeester en dochter Maria die soms administratief bijspong. „Het was een hele fijne familie.”

MK

OLAT-TRUIEN EN EEN CLUBVLAG VAN MARIETJE VAN MONTFORT

Vroeger was het heel gewoon om in uniform te wandelen als je lid was van een club. Bij OLAT ging het er minder formeel aan toe; de leden droegen geen echte uniformen, maar wel witte truien waarvan Marietje en Maria van Montfort een grote hoeveelheid tegelijk hadden aangeschaft bij V&D in Eindhoven. Marietje, die coupeuse was, naaide er thuis de OLAT-emblemen op.

In handwerken blonk ze uit, vertelt Maria over haar moeder. „En de laatste steek was altijd net zo mooi als de eerste. Ze was ontzettend secuur. Met alles. Bij de nonnen op kostschool stond er een 11 op haar rapport. En als ik met haar stof ging kopen, leek het wel of alles op de millimeter was afgepast. Kalligraferen kon ze ook heel goed.”

Marietje borduurde ook de eerste OLAT-vlag, zoals ze wel meer vlaggen vervaardigde. Het op klein formaat getekende patroon werd eerst in vakjes verdeeld en daarna vergroot uitgetekend op het doek. „Een enorme klus”, weet Maria uit ervaring – ze heeft met haar schoolklas ook weleens zoiets gedaan.

Waar die oude vlag is gebleven is niet bekend. Misschien is hij wel versleten, want hij werd overal mee naar toe gesleept.

Geest en inzet zijn gebleven

De begintijd van OLAT werd vooral getekend door de sfeer van een hechte vriendenclub die de sportieve uitdaging en het avontuur aan wilde gaan. De strikte structuur van een vereniging met genotuleerde vergaderingen werd niet gehanteerd. Daarbij kwam dat we geen ervaren vergadertijgers waren, maar enthousiaste mensen die graag goed georganiseerde tochten uitzetten en begeleidden. Een computer of kopieerapparaat hadden we niet, en voor uitnodigingen en correspondentie waren een

typemachientje, papier en een stapel velletjes carbon onze hele uitrusting.

In de beginjaren heb ik het secretariaat gedaan en ik herinner me dat we op een gegeven moment een flink formaat stempel kochten waar de lettertjes in sleufjes konden worden aangepast. Omdat het aantal deelnemers groeide was dat een welkom instrument. Ik stempelde op briefkaarten de uitnodigingen en maakte er de deelnemerskaarten mee.

Bij de oprichting waren in mijn herinnering Cornelis en Marietje van Montfort, Leo van Aarle, Jef Ploum en ondergetekende betrokken. Uit Olland liepen verschillende jonge mensen mee zoals jongens van de familie van de Wetering en Ploum, mijn broer Chris, Bert Vervoort en Gerrie van Gerwen (de bekende wielrenner).

Van de eerste jaren herinner ik me de tomeloze inzet van Cornelis, ondersteund door zijn vrouw Marietje; hun gastvrijheid kende bijna geen grenzen. Marietje zorgde voor de catering (broodjes, fruit, soep) en een groot aantal lopers overnachtte in de boerderij. In de lege schone koeienstal en zelfs op de hooizolder lag 't op een gegeven moment vol met slaapzakken van deelnemers die toen al van heinde en verre kwamen binnendruppelen.

Om de conditie – ook in de winter – op peil te houden organiseerden we wintertochten met verschillende afstanden. Dat was zwaar, want we hadden bijna geen faciliteiten. Ik was tijdens de tochten vaak de enige met een auto en samen met een vrijwilliger moesten we de verzorging onderweg doen, plus de controle of iedereen nog op de route zat. Marietje reed dan vaak mee.

Er waren zelden afgelastingen ondanks enkele barre winters met gladde weggetjes, sneeuw en (ijs)regen. Dan was het met de auto ook afzien, zeker wanneer je op een post, in de middle of nowhere, met een pan soep in een kist met stro en een oude deken (anders werd ie koud) op de lopers stond te wachten.

Marietje en ik zaten op een gegeven moment ieder in een deken gerold op de eerste wandelaars te wachten toen er op de beijsde autoruit werd geklopt. Politie: wat we aan 't doen waren. Ze keken ons raar aan: een jonge vent met een vrouw van middelbare leeftijd in dekens gerold in een auto langs een landweggetje! We hebben 't geduldig uitgelegd en inmiddels kwamen ook de eerste lopers. De agenten kregen vanzelfsprekend ook een bekertje soep, wensten ons succes en reden verder. Ze hebben voor ons de route nog eens bereidwillig nagedreden om te controleren of er geen mensen te ver achter raakten.

Ach, nostalgie, 'n vleug avontuur maar steeds optimale zorg voor de wandelaars. Ik heb de stellige indruk dat na 40 jaren die inzet en de geest van toen in de grote organisatie van vandaag zijn gebleven. Dat OLAT in Nederland en daarbuiten breed waardering ondervindt, is al voldoende bewijs. Bij die waardering sluit ik me van harte aan.

-Antoon Buiting-

Ad Verbakel:

In het gesprek met Ad Verbakel komt al snel de bescheiden man naar boven, maar zijn verhaal is er niet minder om.

Ad is geboren aan de rand van de bossen en was als klein kind al op kleine smalle bospaden te vinden. Daar is ook zijn interesse ontstaan voor het zoeken naar mooie omgevingen.

Hij wandelde al GR-routes nog vóór er markering was en hij vindt dat het avontuurlijke er een beetje van af is. Je kunt in Nederland en in héél Europa niet meer fout lopen. Ooit heeft hij moeten overnachten in de sneeuw en bouwde hij samen met z'n vriend een hutje om te slapen. Hij had er een briefje in achtergelaten en twee maanden later stond z'n dochter voor datzelfde hutje, en het briefje is via-via teruggekomen bij Ad.

niet gauw tevreden met een route

Ad wandelde 50 km-prestatielopen en Kennedymarsen in Sittard en Someren, wandelde zeker al tien jaar alvorens hij lid werd van OLAT en heeft zeker niet stilgezeten. Hij zette destijds al routes uit voor de avondvierdaagse in Erp.

Nu zet Ad al een paar jaar de routes uit voor OLAT en wel 6 routes van de winterserie en de Kempische Wandeldagen. Per route is hij zeven tot tien dagen bezig, hij tekent stafkaarten in en onderweg schrijft hij trefwoorden op die hij vervolgens 's avonds thuis uitwerkt.

Ook moet hij alle nodige vergunningen aanvragen bij gemeentes, het Brabantse Landschap, landgoedeigenaren, natuurbeheer en Staatsbosbeheer.

Ad zorgt bovendien dat er toiletten langs de route staan voor de wandelaars, ook al is dit niet gemakkelijk,

zeker nu de toiletten niet meer 'in' het bos afgeleverd kunnen worden maar aan de bosrand geplaatst moeten worden.

Voor Ad is het een hobby en het moet vooral voor de wandelaar mooi zijn. Als hij niet tevreden is, dan doet hij vlot een stuk over totdat het volgens hem voor de wandelaar het mooist is. Het moet voor hem een uitdaging blijven. Ad is dan ook niet overgestapt op de computerprogramma's die tegenwoordig voorhanden zijn.

Ook zijn vrouw Sjaan is ingeschakeld, twee avonden per wandeling is ze bezig om de pijlen op de goede volgorde te leggen. Verder zijn er nog zes mensen in touw om de route te pijlen. De 40 km te voet en de rest met de mountainbike.

Ad zet de routes op papier, z'n dochter

Jeanette zet ze op de PC, dan gaan ze naar Ad van Asten om de lege ruimtes op te vullen en vervolgens naar de drukker om zo via Jos van den Bersselaar op de wandeldag terecht te komen.

Verder stelden we hem de vraag of er eventueel opvolgers zijn, of iemand die met Ad mee zou kunnen lopen om de kneepjes van het vak onder de knie te krijgen. Eventueel wordt er een oproep in het clubblad geplaatst. Volgens Ad zijn vrouwelijke wandelaars belangrijk en zouden er wat meer in het bestuur plaats moeten nemen.

OLAT betekent veel voor Ad, en dat moet wel – anders kun je je ziel er niet voor de volle honderd procent in leggen. En dat is wat Ad doet.

Dank je Ad, en natuurlijk Sjaan.

-Corrie Tiersma & José Schimmel-

Snelwandelaar in de jaren tachtig het paradepaardje van OLAT

Jan Cortenbach helemaal thuis in China

„Ik heb de tijd nog meegemaakt dat er amper vijftig leden waren. De jaarvergaderingen konden toen nog gewoon in de huiskamer gehouden worden.” Jan Cortenbach (48) spreekt over zo'n dertig jaar terug. Zo lang is hij al OLAT-lid, en wat voor een! Dertien nationale titels bracht deze snelwandelaar op zijn naam. Ook vestigde hij vijftien Nederlandse records; dit alles in tien jaar tijd. Geen wonder dat hij sinds 1988 door het leven gaat als 'lid van verdienste'.

Een trouw en betrokken OLAT-lid is Jan nog steeds, ook al zit hij tegenwoordig aan het andere eind van de wereld en komt er van wandelen weinig meer terecht. Na het voltooien van zijn studie veehouderij in Wageningen zwierf hij de halve aardbol over, als specialist 'stallen-

bouw & management' in de varkens- en pluimvee-sector. Hij zat in Mexico, Indonesië, Colombia, Hongarije en de laatste tien jaar (met wat onderbrekingen) in China.

Vanuit Peking werkt hij sinds vorig jaar voor een grote Nederlandse keten in diervoeders; daarvoor zat hij op projectbasis in Sjanghai en Peking. „De eerste keer in China ervoer ik het echt als 'in den vreemde'. Maar inmiddels is het idee van tijdelijkheid verdwenen. We zijn hier nu helemaal thuis.” Zijn gezin is net zo kosmopolitisch als hijzelf. Zijn vrouw Olga is Colombiaanse; hun 6-jarige zoon Christian is in China geboren, spreekt perfect Chinees en weet niet beter of hij is het ook. „Hij tolkt voor ons als we inkopen doen op de markt.” Zelf beheerst Jan de taal een beetje.

In Sjanghai woonde hij temidden van 16 miljoen mensen, net zoveel dus als in heel Nederland. Zijn huis in Peking ligt juist ver van het drukke centrum, in een bijna landelijke omgeving. „Dat is een stuk prettiger. Regelmatig ga ik hardlopen of fietsen of mountainbiken tussen de velden en door de dorpjes. Tegenwoordig mag je als buitenlander gaan en staan waar je wilt. Als je maar een werk- en verblijfsvergunning hebt.”

„Rond Peking heb je nog relatief kleine akkertjes, anders dan in Rusland waar de keuterboertjes werden omgeturnd tot arbeiders in enorme kolchozen. Omdat China geen privé grondbezit kent, mag je in principe overal lopen. Al heb ik wel meegemaakt dat een boze boer ons met een schop achterna zat. En wat ook gebeurt: dat plattelanders je aangapen omdat ze nooit eerder een westerling hebben gezien. Je bent een curiositeit, soms komen ze met een hele groep om je heen staan. Daar heb ik wel aan moeten wennen. Anderzijds: als ze een hardloper of snelwandelaar zien, zullen ze die nooit naroeven zoals in Nederland maar al te vaak gebeurt.”

Als Jan op weg naar zijn kantoor het nieuwe Olympische dorp passeert, ziet hij soms de Chinese snelwandelaars trainen. „Ze hebben hier hele goeie”, weet hij. Zelf heeft hij wel eens marathons gelopen, maar de 'idiotot hoge' inschrijfgelden voor buitenlanders weerhouden hem van regelmatige deelname. „Honderd euro is heel normaal. En voor dat geld

Jan Cortenbach (r) op weg naar zijn eerste Nederlandse record op de 50 km, dat nu ruim een kwart eeuw onafgebroken op zijn naam staat. Links zien we Dirk Maarssen van den Brink, ex-titelhouder op deze afstand en OLAT-lid.

krijg je dan een shirtje met Engelse opdruk in plaats van Chinees. Daar pas ik voor.”

En dan is er nog het klimaat: in de zomer wordt het in Peking overdag gemakkelijk 40 graden, net als in het subtropische Shanghai trouwens. „Nou heb ik het liever heet dan koud, maar rennen bij 40 graden is toch wat veel van het goede”, zegt Jan. „En van december tot maart is de lucht hier kurk- en kurkdroog, zodat alles statisch wordt. De wind komt dan namelijk uit de Gobi-woestijn. De zandstormen laten Peking

RECORDS & MEDAILLES

Jan heeft 15 maal een nationaal record gevestigd. Records op de weg worden niet officieel erkend en zijn daarom niet opgenomen. Aantal NK-medailles: 21, w.v. 4x brons, 4x zilver en 13x goud. (Met dank aan 'archivaris' Henk Plasman)

Jaar	Datum	Plaats	Afst/soort	Record
1982	08 aug	A'dam	20 km	01:35:36
	12 sep	Zaandam	30 km	02:31:43
	24 okt	Stiphout	50 km	04:24:16
1983	20 feb	Zuidlaren	5 km indoor	00:22:47
	24 jul	Vught	20 km	01:33:52
1984	21 jan	Goes	5 km indoor	00:22:36
1985	31 jul	R'dam	2 uur	24243 m
	31 jul	R'dam	30 km	02:29:49
	19 okt	Leiden	30 km	02:29:15
	19 okt	Leiden	50 km	04:15:29
1986	07 jun	R'dam	30 km	02:24:36.7
1988	22 apr	Weert	10 km	00:42:44
	21 sept	Weert	10 km	00:42:31
	30 juli	R'dam	30 km	02:23:08.0
	30 juli	R'dam	2 uur	25484 m

Met Olga en Christian op ontdekkingsstocht in zijn nieuwe thuisland

in een gele mist verdwijnen. Ongelooflijk! Dat zand is heel fijn en dringt overal in door. Dat zijn geen prettige condities voor buitensport.”

Toen de in Someren geboren en in Stiphout getogen Jan Cortenbach rond z'n achttiende lid werd van OLAT, was dat om te trainen voor Kennedymarsen en andere lange-afstandstochten. „Met snelwandelen was ik nog helemaal niet bezig. Maar ik miste het element van competitie. En toen ben ik er via de Kennedymars van Sittard zomaar in gerold – destijds nog met een startlicentie van Fortuna uit Rooi, want OLAT was nog niet aangesloten bij de atletiekunie. Omdat er een

Jaar	Datum	Medaille	NK afst/soort	Tijd
1980	15 jun	brons	50 km	04:55:38
1981	01 feb	brons	3000 m indoor	00:14:16
1982	21 feb	brons	5000 m indoor	00:24:28
	20 jun	goud	50 km	04:27:32
	08 aug	goud**	20 km baan	01:35:36
1983	20 feb	goud**	5000 m indoor	00:22:47
	24 jul	goud**	20 km baan	01:33:52
	23 okt	goud	50 km	04:24:20
1984	21 jan	brons	5000 m indoor	00:22:44
1985	03 feb	goud	5000 m indoor	00:22:59
	07 jul	goud	20 km baan	01:33:19
	19 okt	goud** (*)	50 km	04:15:29
1986	09 feb	goud	5000 m indoor	00:22:22
	13 jul	zilver	20 km baan	01:36:53
	19 okt	goud	50 km	04:14:54
1987	07 feb	zilver	5000 m indoor	00:21:21
	12 jul	goud	20 km baan	01:32:34
	19 okt	zilver	50 km	04:20:15
1988	04 jun	goud	50 km	03:58:23
	17 jul	goud	20 km baan	01:33:52
1989	05 feb	zilver	5000 m indoor	00:21:36

** Ned. record (*) Dit record is nog steeds ongebroken!

paar mensen waren uitgevallen, mocht ik in 1978 meedoen met het Nederlandse team. Ik wist toen nauwelijks wat het inhield, maar ik vond het wel leuk!”

En zo dook Jan plotseling op in de annalen van OLAT. Het jaar erop haalde hij zelfs de televisie. Samen met Bert Timmermans, Adri van Rooij, Theo Tromp en snelwandelaars van andere verenigingen deed hij mee aan de 'P.T.Tedshow' (met Ted de Braak), die het Nederlandse volk moest laten wennen aan het fenomeen postcode. „We moesten met nummers over het podium lopen om een en ander aanschouwelijk te maken.” Helaas zijn daar geen beelden van bewaard gebleven.

Jan maakte snel carrière in de wereld van het snelwandelen. Behalve de 13 gouden plakken won hij ook 4 keer zilver en 4 keer brons. Plus in 1983, 1985, 1986 en 1987 het Nederlands Studentenkampioenschap. Ook op buitenlandse wedstrijden liet hij zich gelden. „In 1988 won ik zelfs de 100 km snelwandelen in Lugano, terwijl ik nooit eerder een 100 km-wedstrijd had gelopen. Ik eindigde daar in de toptijd van 9:29:06, ruim onder het toenmalige Nederlandse record van net boven de 10 uur. Dat was voor iedereen een verrassing. En misschien was dit wel de beste wedstrijd die ik in mijn hele leven heb gelopen”, blikst hij terug.

Het was dan ook een zeer bittere pil dat hij in datzelfde jaar de Olympische Spelen op het nippertje aan zijn neus voorbij zag gaan. Nadat een eerdere poging 'in beestenweer' was mislukt, kampte Jan bij de laatste kwalificatiewedstrijd met een knieblessure. „Ik heb gelopen met een injectie, maar haalde het net niet. Ik kwam binnen op 3:58 terwijl de limiet 3:57 was. Eén minuut verschil! Terwijl mijn tijd toen beter was dan de ruim 4 uur waarmee Harold van Beek zich 4 jaar later kwalificeerde voor Barcelona. Ik gun het Harold van harte, maar zoiets doet wel een klein beetje zeer. Eerst hoopte ik nog dat de KNAU clement zou zijn, en zou kijken naar de omstandigheden. Maar later viel toch die brief op de mat van 'het spijt ons, maar het is over'. Ja, dat was wel het aller-jammerste.”

Door zijn uitzending naar Derde Wereldlanden kwam zijn sportcarrière vervolgens vrij abrupt tot stilstand. Jammer, vindt hij. Want zijn grafiekjes laten zien dat er toen nog steeds progressie zat in zijn sportieve prestaties. „Maar logistiek was het gewoon niet te doen. Waar ik ook zat, het waren altijd drukke banen zodat je weinig tijd overhield om te trainen. Vaak was er ook geen atletiekbaan in de buurt, en in die landen zijn de wegen slecht.” ➤

„De eerste jaren miste ik het wandelen enorm. In Mexico heb ik nog weleens een wedstrijd gelopen, maar vrij snel ben ik helemaal uit het circuit verdwenen.” Het zit hem nog steeds niet echt lekker.

Zijn band met de Rooise wandelclub is Jan al echter die jaren blijven koesteren, waar hij ook was. Tegenwoordig ontvangt hij het OLAT Nieuws zelfs al voordat het blad van de drukker komt, per mail. Een privilege! Het zal niet verbazen dat hij meteen doorbladert naar de snelwandel-uitslagen. „Dan is het: ‘hé, die-en-die heeft meegedaan en die is er ook nog’. Je ziet allerlei namen voorbijkomen uit de oude tijd.”

Verder heeft Jan bij hem thuis vele tastbare herinneringen aan de wandelsport. Alle belangrijke medailles zijn ingelijst op een zwart fluwelen ondergrond. „Veel lag eerst nog in mijn ouderlijk huis, maar dat moest vorig jaar leeggeruimd worden. Ik ben er een dag mee bezig geweest. Al die wandelboekjes! En die bekers waarvan je niet meer weet hoe je eraan gekomen bent. Sommige zijn niet om aan te zien zo lelijk! Die heb ik zonder spijt gedumpt. Je kunt niet alles bewaren.”

Maar zijn plakboeken staan in Peking allemaal in de kast. Met krantenknipsels, foto's, uitslagen – bijna alles wat ooit over hem geschreven is. „De lacunes ben ik nog aan het opvullen, met hulp van Harold van Beek. En ik heb grafiekjes gemaakt van de uitslagen in de verschillende categorieën. Die geven in één blik het verloop van mijn prestaties weer.”

In zijn zakelijke carrière heeft hij achteraf gezien veel profijt gehad van zijn sportieve verleden: „Snelwandelen is bij uitstek een sport voor eenlingen. Vooral als je wordt uitgezonden heb je daar veel aan, want je hebt er eenzelfde soort vechtersmentaliteit voor nodig. Ik heb mijn snelwandeltitels altijd klein vermeld op mijn cv, en bij sollicitatiegesprekken kwamen daar dan vanzelf vragen over. Het maakt toch indruk. Mijn huidige baas vond het zelfs een belangrijk motief om voor mij te kiezen. Dus ik heb er zeker voordeel van ondervonden.”

MK

Jan Cortenbach tijdens een NK 20 km in Vught.

Eind goed, al goed in de Ardennen

Beste wandelvriend(inn)en,

Op de vraag of we nog anekdotes konden vertellen voor ons clubblad omdat we in november 40 jaar bestaan, ben ik toch eens gaan graven in mijn geheugen.

Het was in september 1996 dat we een weekend mee gingen wandelen in de Ardennen.

Dag 1 van Neigem naar Geraardsbergen ging alles zonder problemen. Maar dag 2 van Kluisbergen naar Bovenkwartier ging het goed fout. We raakten de weg kwijt en kregen de indruk dat we steeds verder van de route afgingen. Plotse-ling zagen we nog een groepje wandelaars van OLAT en ook zij waren de weg kwijt. Gezamenlijk gingen we verder, want gedeelde smart is halve smart, nietwaar?

Uiteindelijk kwamen we bij een klein gehuchtje aan en vroegen de eerste de beste persoon die ons pad kruiste in ons beste Frans, waar ergens een telefooncel stond. Hij wees ergens naar de verte, wij gingen die richting uit, blij dat de redding nabij was.

Daar waar de telefooncel hoorde te staan was alleen maar een vierkantje zand waar nog wat draden uitstaken. Weg telefooncel. Wat nu? Toos en Albert belden toen maar bij een huis aan en vroegen of ze mochten bellen. Ja, dat mocht.

Om vervolgens geen contact te krijgen met Toon en Theo. Wij liepen maar zo'n beetje te dwalen toen we een chauffeur bij zijn vrachtwagen zagen rommelen. Hij sprak Nederlands, dus dat ging wat makkelijker. We begrepen wel dat we een heel eind uit de goede richting waren.

De chauffeur was zo aardig om ons een lift aan te bieden, want hij had net de wedstrijdduiven gelost. Zodoende konden wij er met z'n allen in. Was wel lachen hoor! Hij zette ons bij het dorpspleintje af. Daar kregen we wel contact met Theo en die heeft ons opgehaald. Eind goed, al goed.

Groetjes van

-Albert en Trijnie van der Schans (Eindhoven)-

Frans Peters: OLAT betekent voor mij 'familie'

Frans Peters woont in Olland en is een OLAT-lid van het eerste uur. In 1967 wilde hij met een clubje mannen de Nijmeegse Vierdaagse gaan lopen. Er moest natuurlijk getraind worden en toevallig was er net in Olland een wandelvereniging opgericht.

'Vereniging' was toen zeker een te groot woord, want het waren slechts een handvol mensen. De contributie, toen nog een kwartje, werd maandelijks contant geïnd en indien betaald afgetekend op de ledenkaart. Indertijd vonden de vergaderingen plaats in de stal van de boerderij

van Cornelis van Montfort, de oprichter van OLAT. Sindsdien is er veel veranderd. Het woord vereniging is nu meer dan op zijn plaats. Met een scala aan activiteiten en ruim 900 leden een begrip in de Nederlandse wandelsport.

Terug naar Frans. Na een succesvolle Vierdaagse is hij lid gebleven alhoewel hij daarna nooit meer in Nijmegen heeft gelopen. Frans houdt van uitdagingen, kijken waar zijn grenzen liggen, maar eenmaal de uitdaging aangegaan en uitgevoerd is daarna de lol voor hem er vanaf. Hij doet dus de meeste avontuurlijke uit-

dagingen slechts éénmalig. Het wandelen op zich heeft hem echter nooit losgelaten. Hij is de wandelsport wel 40 jaar trouw op allerlei manieren blijven beoefenen.

In deze 40 jaar is Frans een gewaardeerd lid gebleken, waar OLAT veel plezier van heeft. Hij is namelijk een man die, weliswaar ad hoc, heel veel hand- en spandiensten heeft verricht. Zo is hij o.a. al jaren een verzorger voor de Bossche 100, regelmatig 'voorloper' samen met Ad Verbakel, zorgt voor borden en palen langs wandelwegen en is een betrokken gastheer bij de clubreizen naar de Ardennen. Hij neemt vanaf het begin, en dat is inmiddels al weer 20 jaar, deel aan deze reizen. Ze zijn heel speciaal voor hem om de schitterende tochten maar zeker ook vanwege de familiale gezelligheid en het heerlijke Belgische bier na afloop.

Als we Frans vragen wat OLAT voor hem betekent, dan zegt hij zonder aarzeling: familie !!!

-José Schimmel & Corrie Tiersma-

Dini van Asten: betrokkenheid is de ziel van OLAT

Dini van Asten is een energieke vrouw die graag haar handen uit de mouwen steekt maar zelf geen meter wandelt. Dini heeft al vele jaren erg veel last van artrose en heeft al op redelijk jonge leeftijd twee kunstheupen gekregen. Ze heeft indertijd haar baan bij een supermarkt op moeten zeggen en is zich volledig gaan richten op kinderopvang aan huis. Haar man Ad is een fervent wandelaar en was al een aantal jaren lid van OLAT.

Elf jaar geleden heeft Theo Tromp haar gevraagd of ze zich niet verdienstelijk wilde maken voor OLAT door tijdens de Lichtstad Avondwandeling achter de inschrijftafel plaats te nemen. Dini heeft daar enigszins aarzelend gehoor aan gegeven. Ze vroeg zich af of ze dat wel zou kunnen. Het beviel haar dermate goed dat ze niet alleen een vast gezicht werd achter het inschrijfbureau maar daarnaast ook de verzorging tijdens de clubreizen naar de Ardennen op zich nam. Ze zorgt voor een lekkere pan soep onderweg en terwijl de wandelaars door de heuvels klauteren vermaakt Dini zich ondertussen kostelijk met de vaste chauffeurs Jan en Frans. Plagerijen en schuine moppen is naast de soep 'voer' voor deze luitjes. Ze vindt het heerlijk om als niet-wande-

laar op deze manier toch veel te kunnen doen voor OLAT. Als we aan haar vragen wat OLAT voor haar betekent dan is het antwoord: gezelligheid en vriendschappen. Toen ze ziek werd en een zware tijd doormaakte heeft ze bergen kaarten en steunbetuigingen ontvangen. Dit was voor haar een bevestiging dat OLAT één grote familie is. Ze heeft de groei meege-

maakt van nog geen 200 leden naar ruim 800 leden nu. Enerzijds vervult haar dat met trots, anderzijds hoopt ze dat de explosieve groei niet ten koste gaat van het familiale karakter. De 'ziel' van OLAT is wat haar betreft, naast het wandelen, toch gelegen in het betrokken zijn met elkaar.

-José Schimmel & Corrie Tiersma-

OLAT Jubileumtocht onder 'n goed gesternte

Boetje Huliselan en Hugo Prinsen lopen voor de troepen uit.

Zaterdagmorgen 20 oktober 2007. Sint-Oedenrode komt in zicht voor de wandelaars die van heinde en verre komen aanrijden om deel te nemen aan de jubileumwandeling ter ere van het 40-jarige bestaan van OLAT. Rond kwart over tien is de grote zaal van restaurant De Beurs goed bezet met deelnemers voor de eerste lus van veertig kilometer. In de loop van de komende 32 uur zullen nog drie lussen van 40 km volgen. Vijfendertig wandelaars worden om precies half elf weggeluid door de wethouder Sportzaken van de gemeente Sint-Oedenrode. „U begint aan een wandeling van 160 km door het buitengebied van onze mooie gemeente; een afstand waarover ik niet eens durf te denken hoe ver dat is”, zegt wethouder R.A. Dekkers in zijn toespraak. „Als bestuur van deze gemeente zijn wij onder de indruk en trots op het bestuur, de leden en de zeer vele vrijwilligers van deze steeds groter groeiende vereniging uit Olland. Ik wens u een fijne

tocht en sterkte. Het geluk daarbij is dat de tocht door het mooie Rooise land loopt waar veel te genieten is. Veel wandelplezier.!”

Dan zijn ze op weg voor een wandeling door Eerschot en daarna verder naar Eerde en Heeswijk om vervolgens in een boog terug te keren naar het startpunt in Rooi, waar na een rust van ongeveer 50 minuten om precies half zes aan de tweede lus van 40 km wordt begonnen. Bij hen hebben zich dan 19 deelnemers gevoegd die 120 km voor de boeg hebben. Nu gaat de wandeling door Nijnsel en de Vresselse bossen, met een bezoek aan Mariahout en later ook nog Breugel voordat ze tegen middernacht terugkomen in De Beurs waar ze een buffetmaaltijd krijgen aangeboden. De volgende start staat gepland om 0.30 uur op zondagmorgen. Als dan de startbel luidt zijn het alleen de wandelaars voor de 80 km die gereed staan voor vertrek. Maar deze groep met 88 deel-

nemers zal spoedig gezelschap krijgen van de anderen die nog enige tijd nodig hebben om het voortreffelijke buffet dat ze kregen voorgezet te verwerken. De eerste twee lussen werden in groep gewandeld, dat wil zeggen dat de twee voorlopers Boetje Huliselan en Hugo Prinsen het wandeltempo aangaven en zorgden dat de juiste route werd gevolgd. Tijdens de eerste twee lussen werd een straf tempo aangehouden en ook bij de verzorgingsposten onderweg hadden de wandelaars maar een paar minuutjes de tijd om een boterhammetje en wat drinken te gebruiken. De vrijwilligers bij de wagenrusten hadden hier dan ook hun handen vol om iedereen in een vliegensvlug tempo van een natte en droogje te voorzien. Hulde daarom dan ook aan deze mensen die zo'n monsterwandeloctocht mogelijk maken. Wij van het startbureau hebben nu alle mensen op weg geholpen en iedereen heeft de benodigdheden voor de vol-

gende uren op zak. Honderddrieënveertig mensen wandelen in de nacht, keurig voorzien van een veiligheidsvest met het stralende embleem van 40 jaar OLAT op hun rug; zij mogen gezien worden!!

Zo tegen de vroege morgen, als de kermisgangers in Boskant nog geen besef hebben van een nieuwe dag, arriveren de deelnemers bij Het Riethof, waar ze een pastamaaltijd krijgen aangeboden. Zij zijn dan via de Sonniuswijk, de Vleut bij Best en Liempde aangekomen in het derde kerkdorp van Sint-Oedenrode: Boskant. Het wandeltempo is inmiddels vrijgegeven en dat betekent dat wandelaars nu verder uit elkaar lopen. De verzorgers tijdens de nacht en volgende uren krijgen daardoor iets meer armslag.

Voor marsleider Theo Tromp wordt het nu extra overuurtjes draaien, want hij mag het zicht op zijn schaapjes niet verliezen. Hij spoedt zich als een schim door de nacht.

Boven, vlnr: Riet Emans; echt Roois natuurschoon en een veldpost bij Gemonde, bemand door Henk Vellema. Onder, linker pagina: Loek Zwennes en Paul Canters laden de bagage van de L.A.-lopers in; ons Belgische clublid Claude Herman uit Vielsalm en zijn landgenoot Frans Devoght. Rechts: Theo Tromp, zelf ook in feeststemming!

In de vroege morgenstond is De Beurs weer tot leven gekomen, om straks klaar te staan voor de eerste deelnemers van de dagtocht die zich weldra zullen melden. Jos en Joop draven op en neer om alles in gereedheid te brengen en de dames zijn gereed om de kaartjes aan de man te brengen voor de vierde lus die via Gemonde en Olland zal gaan. De eerste deelnemers van de derde lus stromen dan ook binnen en zij mogen vanaf half acht beginnen aan de laatste lus.

Al vlug blijkt dat de omstandigheden voor de tocht erg gunstig zijn. Om middernacht waren er slechts drie uitvalers en dat alleen vanwege 'technische mankementen' en ook in het tweede deel van de tocht waren er slechts vijf mensen die de handdoek in de ring gooiden. Omstreeks negen uur zijn alle lange afstands-tippelaars alweer onderweg.

We zien deelnemers voor de diverse afstanden gestaag binnenkomen en weer

gaan voor hun wandeling die richting Olland gaat en voor de 40 km ook gelijk is aan de laatste lus van de supertocht. Na een paar uurtjes kaartjes innemen en beschrijvingen uitdelen blijkt dat het een goed bezochte tocht zal zijn.

Ongeveer gelijk met de eerste wandelaars op de 10-15-20 km komt ook de eerste 'superwandelaar' binnen; het is Marcelino, op afzienbare afstand gevolgd door de vele anderen. Voor ons op het finishbureau is het dan tijd om de zaken goed af te wikkelen. Samen met onze gelukwens mogen wij hen een oorkonde op naam met de gewandelde afstand aanbieden samen met een standaard die deze afstand nog eens onderschrijft. Wanneer de laatste deelnemers aan de dagtocht, alles bij elkaar zo'n 1100, alweer naar huis zijn, komen onze laatste superwandelaars binnen, het is dan alweer half zeven. Tijd om af te sluiten en de boel een beetje op te ruimen.

Het is een genoegen voor de organisatie dat de algemene indruk over deze jubileumtocht alleen maar lovend is. Natuurlijk ging er hier en daar wel iets mis; wij zijn ons daarvan terdege bewust. Maar vooral blij zijn wij met de persoonlijk uitgesproken of door-gemailde dank voor de geweldige verzorging en ondersteuning door al die vrijwilligers, waardoor deze tocht voor hen een bijzonder belevenis was.

Ik denk dat dit een mooi gebaar is aan alle mensen die in de loop van de afgelopen veertig jaar met OLAT onderweg waren. Een club waar wij met het gemeentebestuur van Sint-Oedenrode trots op willen zijn.

-Ad van Asten-

UIT DE MEDIA

„Centurion”

SINT-OEDENRODE, 3 okt. — Sinds deze week telt de Rooise atletiekvereniging Fortuna '67 en de Ollandse lange afstandswandelvereniging Olat een centurion in de persoon van de heer C. van Montfort. De centurion (Nederland heeft er circa 450) is een lange afstandsloper, die 't klaarspeelt honderd mijl, dat is 161,7 km, binnen 24 uur af te leggen. In de nacht van 26 op 27 september...

— Met 160 km. wandelen achter de rug zijn C. v. Montfort uit Sint-Oedenrode en Martien v. d. Loo uit Oerle, beiden lid van de Rooise wandelclub OLAT, weer in ons land teruggekeerd. Zij hebben de afgelopen week in Engeland de bekende traditionele 100-mijltocht gelopen.

Voor de 51-jarige C. v. Montfort was het de tweede keer dat hij de 160 km. binnen de gestelde van 24 uur uitliep ofwel bijna 7 km per uur.

Binnenkort zullen de 18 Hollanders die deze tocht hebben uitgelopen, worden gehuldigd.

Ter gelegenheid van het 5-jarig bestaan van OLAT, Olland, zal men zich gaan voorbereiden om volgend jaar eenzelfde soort tocht te organiseren, die door de mooie dreven van Brabant zal worden uitgezet.

Ollandse Tippelaars slaan vleugels uit

De "Ollandse lange afstand Tippelaars", kortweg OLAT genoemd, groeien gestaag in ledental, speciaal van buiten Sint-Oedenrode. In het Rooise kerkdorp Olland zitten blijkbaar enkele goede organisatoren. De vereniging gaat zich ontwikkelen tot een streekwandelvereniging voor lange afstanden.

Ook bij de georganiseerde maandelijkse trainingstochten van 42 tot 45 km kwamen de deelnemers uit alle windstreken. Lopers uit Amsterdam, Den Haag, Terneuzen, Breda en Heerlen vonden de weg naar Olland. De deelname bedroeg het dubbele van vorig seizoen.

SINT-OEDENRODE, 29 mei. — De in het weekeinde gehouden internationale wandelwedstrijden in Sint-Oedenrode zijn door de grote belangstelling een succes geworden. De afstanden die gelopen werden, waren 100 kilometer, 100 Engels mijl en 50 Engelse mijl. Een nationaal record haalde de uit Den Haag afkomstige Jan Vos. Hij liep de 100 Engelse mijl in 17 uur en 37 minuten, wat neerkomt op 9140 meter per uur.

Er werd gewandeld op een parcours van ruim 15 kilometer, in de omgeving van Olland en Gemonde. Ondanks het feit dat vroeg in het seizoen gewandeld werd, was de belangstelling groot, evenals het aantal uitlopers.

De stille achterban van OLAT

Ik heb nog nooit meegewandeld, ben geen lid en ken maar enkele mensen van OLAT. Toch speelt OLAT een rol in mijn leven. Hoe kan dat, zult u zich afvragen. Mijn man Tonnie, met wie ik nu ruim acht jaar getrouwd ben en tien jaar samenleef, is vrijwilliger bij OLAT. Dat was hij al jaren voordat ik hem leerde kennen en dus is hij inmiddels al heel lang verbonden aan de club.

Julie kennen het wel: normaal zaterdag boodschappen doen en van alles en nog wat, en de rest van het weekend is voor ons samen. Maar van oktober tot maart is mijn man eens per maand intensief bezig met de winterserie. Die weekenden gaat hij vroeg naar bed, omdat hij een auto met spullen rijdt; je bent dus verantwoordelijk en kan niet half slaperig rijden. Op zaterdag maakt hij samen met twee andere vrijwilligers, Parcifal en Willem, de auto's klaar voor de volgende dag. En zondag loopt de wekker om 5.00 uur af en is hij al vertrokken als ik opsta. In de verzorgingsposten is het altijd zwaar werk: tenten opzetten, grote ketels water klaarmaken. En dan heb ik het nog niet over de dames die al die broodjes smeren. Ook met regen, sneeuw of hagel staan de vrijwilligers in de vroege ochtend klaar voor de wandelaars. Als de tocht voorbij is, begint het opruimen. Die zondagavond is mijn man heel moe, want laten we eerlijk zijn: een dagje vrijwilliger zijn betekent een werkdag van twaalf uur en soms meer.

Dan wordt het juli en komt de Nijmeegse Vierdaagse. Het weekend tevoren bereiden enkele vrijwilligers zoveel mogelijk voor. De laatste nacht staat er voor ons huis een kleine vrachtwagen, klaar om te vertrekken. Maandagochtend rond 7.00 uur zwaai ik mijn man uit. In Nijmegen zit hij altijd op de 'vroege' post en je kunt er met de auto's niet meer door als de wandelaars gestart zijn, dus zijn ze elke dag ruim op tijd ter plekke, elke wandeldag weer. Tijdens de Vierdaagse blijft hij in Nijmegen. Vrijdag rond 19.00 uur komt hij dan weer thuis met zakken vol vuile was en doodmoe.

Ik lees elke maand het OLAT Nieuws en zelden wordt er gesproken over de vrijwilligers die telkens weer lange dagen in touw zijn voor de wandelaars. Mijn man zit met hart

Tonnie, Miranda en Parcifal zitten al jarenlang in de verzorging van de Nijmeegse Vierdaagse.

en ziel bij deze groep vrijwilligers. Nijmegen is voor hem het hoogtepunt van het jaar. Met een big smile vertrekt hij elk jaar weer. En de winterserie, hoe koud het ook is: hij geniet er elke keer weer van.

Als ik eerlijk ben, vind ik het best wel eens moeilijk alleen te zitten; zeker als er iets leuks te doen is ergens, of als we een verjaardag overslaan. Zelf heb ik geen rijbewijs en zonder mijn man ben ik behoorlijk aan huis gebonden. De week van de Vierdaagse vind ik ook best zwaar, ik mis mijn man dan echt en ben blij met elke avond even een telefoontje. Maar zijn plezier erin maakt heel veel goed. Het is zijn lust en leven en als partner sta ik daar volledig achter.

Dus al heb ik er persoonlijk niets mee, toch heeft OLAT grote betekenis in mijn leven.

-Angélique van Deursen-

DUBBEL ROBIJNEN FEEST

Toen **Gerrit Arfman** uit Kerk-Avezaath 40 jaar geleden met zijn Corry in het huwelijksbootje stapte, wist hij nog niet dat diezelfde dag 100 km verderop OLAT officieel werd opgericht. Maar sinds drie jaar is hij lid en bouwt hij samen met kleindochter Sonja (l.) aan een mooie wandelcarrière. Het dubbele robijnen feest werd gevierd

met koek en cake voor alle lange-afstandswandelaars op de Jubileumtocht, uitgedeeld onder toezienend oog van Cor Broerse. Ook hadden ze een bloemetje meegenomen voor de organisatie. Zelf

werden Gerrit en Sonja voor de start van de 80 km ook in de bloemetjes gezet. Corry was niet meegekomen naar Rooi; die heeft niets met wandelen. Gerrit: „En het etentje komt nog.” Sonja: „O ja?!?!?”

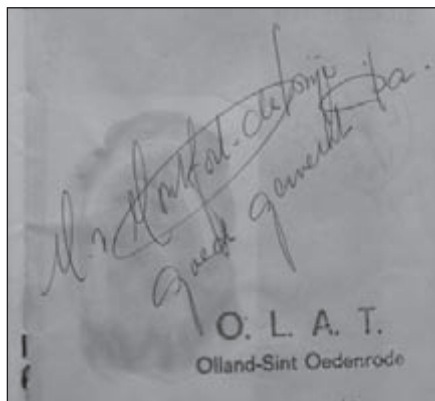
Wandelboekjes van Cornelis uniek document

Al voordat OLAT bestond hield Cornelis van Montfort wandelboekjes bij. Hoe lang hij daarmee is doorgedaan is niet bekend; de boekjes die bewaard zijn gebleven beslaan een periode van juni 1966 tot augustus 1973. Samen vormen die een uniek document, omdat ze een inkijkje bieden in de mens die aan de wieg stond van de Oollandse Lange Afstands Tippelaars en in de (wandel)wereld waarin hij leefde.

We kunnen erin lezen hoe hij op 15 oktober 1967 in Oisterwijk gewandeld heeft met o.a. Joop Jung, Willy van de Wiel en de familie Ploum. ‘Plannen wandeltocht Olland a.s. vrijdag’, staat eronder. Op de volgende pagina (zie omslag OLAT Nieuws) prijkt het allereerste OLAT-stempel met de aantekening ‘Marathon wandeltocht 1’. Er waren die eerste keer 22 deelnemers en Antoon Buiting was marsleider.

Cornelis schreef vooral veel zakelijke feitjes op, zoals wie er allemaal mee liepen, wat hun sportieve prestaties waren, opmerkingen over de parkoersen, de organisatie en de uitstekende (OLAT) of juist ‘miserabele’ verzorging (Broederjuvenaat Deurne).

Soms wordt het meer persoonlijk en lezen we bijvoorbeeld dat hij thuis kwam met doorweekte voeten. Of: ‘Op de Oude Kanaaldijk verjaardag ingezet’. En ook: ‘Moeilijkheden gehad met

boswachter. Maar dat kan de pret niet bederven. Unieke wandeltocht. Cyril, ‘Jezus’ en ik.” Bij tijd en wijlen tekende Marietje het wandelboekje af. „Goed gewerkt Pa”, schrijft ze na een 50 km-tocht in maart ‘72.

Over zijn eigen sportieve topprestaties wilde Cornelis blijkbaar niet uitweiden. ‘Geen commentaar’ luidt kortweg het ‘commentaar’ bij het uitlopen van een centurion race in Engeland op 26/27 september 1969. Dat zulke mijlpalen voor hem wel degelijk grote emotionele waarde hadden, valt af te leiden uit het feit dat hij zelfs de wedstrijdnummers van twee Britse 100-mijls tochten heeft bewaard, inmiddels danig verkreukeld, maar toch.

Het aardige aan dagboekjes, brieven en andere persoonlijke documenten is,

dat de schrijver ze doorgaans niet voor het nageslacht heeft geschreven of gefotografeerd, maar louter voor zichzelf. Het is de neerslag van losse momenten en ervaringen, die pas als men jaren later terugkijkt een betekenis krijgt die boven het alledaagse uitstijgt.

Het is een bijzondere ervaring om door zo’n document te bladeren. Stukjes historie vallen op hun plek, passie wordt zichtbaar, zelfs bijna tastbaar. Cornelis moet zijn wandelboekjes talloze malen herlezen hebben, afgaande op de beduimelde staat ervan. Hij plakte of niette er van alles in, krantenknipsels, stukjes ansichtkaart, kattedelletjes en kaartjes van medische keuringen waaruit bleek dat hij in staat mocht worden geacht een Kennedymars of anderszins te voltooien...

Misschien zijn er nog wel meer OLAT-leden die hun oude wandelboekjes hebben bewaard, of foto’s en plakboeken bezitten uit de beginjaren.

Gooit u die niet achteloos bij het oud papier als u de zolder gaat opruimen en van alles tegenkomt, maar bedenk eens hoe leuk het is als andere clubleden tot in lengte van jaren nog kunnen meegenieten van de anekdotes van toen. En laat het ons weten!

MK

Staat OLAT wel altijd met beide benen op de grond? Je zou het niet zeggen als je de historische wederwaardigheden leest die onze redacteur Peter van de Ven hier aan de vergetelheid ontrukkt.

Het eerste verhaal is eerder gepubliceerd in februari 1986; het tweede in augustus 2000. En wie weet zijn ook de uitstapjes zelf nog eens voor herhaling vatbaar.

Links staat uw verslaggever Peter van de Ven, geflankeerd door Annie Gijzel. Derde van links is Frans Peters. Naast hem Hans Hoek en Cees Smits. Knielend: Loek Labout, Theo van der Wijst en de dochter van Cees.

OLAT op het diepste punt in België...

Ondanks het feit dat we pas om 11 uur zouden beginnen met de ondergrondse wandeltocht Beringen-Houthalen nam Annie Gijzel het zekere voor het onzekere en vertrokken we al om half negen vanaf station Eindhoven. Na 'n uurtje rijden waren we omstreeks half tien in Beringen (België), waar we werden ontvangen in een

Deelnemers aan de mijnexcursie in Zolder (B) op 12 mei 1985

grote sporthal van de Mijnbouwschool. De organisatie had het zo geregeld, dat er elk uur 100 personen in de mijn afdaalden (in totaal waren er 750 deelnemers). In de sporthal kwamen we de groep voor ons tegen, dus we hadden nog volop tijd om iets te drinken en te genieten van vlaai, saucisse chaud avec ou sans choucroute (met dank aan Urbanus) en sandwiches; in België wordt op dat gebied altijd veel meer omgezet dan in Nederland.

Vier personen die op 12 mei 1985 ook al waren meegegaan met de educatieve mijnexcursie in Zolder, waren opvallend genoeg nu weer van de partij. Die hebben waarschijnlijk net zoals ik de 'tik' van het ondergrondse. Want om nou te zeggen dat het zo plezierig is om daar te verkeren: temperaturen uiteenlopend van 10 tot 27 °C, zodat je dan weer te schaars, en dan weer te warm gekleed bent. En 16 km over een spoorwegtracé is zelfs bovengronds niet zo gemakkelijk lopen, met alle kiezelstenen die op en tussen de bielzen lagen.

De sporthal/kantine waar we ontvangen werden en de kleed-

kamers waar we een overall, helm, mijnlamp en 'zelfredder' kregen, lagen helaas meer dan een kilometer uit elkaar. 's Morgens overbrugde je die afstand nog fluitend; 's middags was dat toch een stuk zwaarder, maar de gedachte aan eieren met spek hield je op de been!

In de kolenmijn van Zolder ging het indertijd om groepjes van 15

man met één gids. Toen was er soms al veel mijnstof, maar als je met honderd man door dezelfde gang sjokt kom je compleet in de mist terecht! Dat WSV Paul Gerard niets aan het toeval overliet bleek wel uit de liefst 140 gidsen die in de mijnen van Houthalen-Beringen het reilen en zeilen van de groepen in de gaten hielden. Dat wil zeggen: op een totale lengte van 15.800 meter was er gemiddeld op elke honderd meter een gids. Op het traject waren vier bevoorradingsposten met frisdrank, daar was je na zo'n 3 km wel aan toe met die wisselende temperaturen. Bij de derde post waren ook nog broodjes verkrijgbaar.

De Ollandse Lange Afstands Tippelaars zijn niet voor een kleintje vervaard, maar zelfs de beste lopers deden er vier uur over, terwijl het laatste OLAT-lid na vijf uur de schacht verliet. Jammer dat de hardlopers nergens een zijgang ingegaan zijn naar een punt waar de kolen gedelfd worden; dan hadden de slenteraars hen kunnen inhalen.

Mensen die in Zolder geweest zijn kunnen over deze gangen meepraten: dan weer 30 meter omlaag, dan weer 60 meter

omhoog, dan weer 10 meter omlaag, enz. langs een lopende band, die veel breder is dan het looppad ernaast, om tenslotte bij het ontginningspunt uit te komen, waar je op handen en voeten onder steunen doorkruipt tot bij de hydraulische machine die het zware werk moet doen. Alhoewel: het met schoppen en beitels afgraven van de kolen door mensenhanden is nog steeds geen sinecure. Uit een foldertje dat we over de mijn kregen bleek dat iedere arbeider per dag 2600 kg kolen delft.

Behalve treinsporen zijn we in Zolder zo'n 5 à 8 treintjes tegengekomen. Hierin werden kolen, arbeiders en materieel vervoerd. Zelfs op zaterdag wordt hier nog druk gewerkt. Zo'n treintoeltje moet je een keer meegemaakt hebben: je voelt je als een vis in een conservenblikje, maar intercity's rijden nu eenmaal niet 800 meter onder de grond. Was dit treinreisje in Zolder een onderdeel van het excursieprogramma, in Houthalen werden alleen de uitvallers op die manier vervoerd.

De meesten bleken echter fysiek fit genoeg om een mijn te bewandelen. Slechts vijf uitvallers werden geneeerd, en van die vijf kwam er slechts één in het ziekenhuis terecht (hij leeft nog!). Toch ben ik benieuwd wie van ons groepje de week daarop nog naar Vught (WS'78) en/of Best (OLAT) zal komen. Want waarom zou je bij -3 °C in regen, hagel en sneeuw lopen, als je daar beneden nog 74 km aan steengangen en galerijen droog en warm kunt bewandelen!

-Peter van de Ven-

11 januari 1986

12 mei 1985

...en OLAT op het hoogste punt in Nederland

Rechts Peter van de Ven, klaar om op te stijgen. Verder herkennen we Hans Hoek (2e van links).

Op 5 augustus 2000, de tweede KWD-dag, was het eindelijk zo ver. Al op tweede Paasdag had ik me aangemeld, samen met Rein Arnold, en toen wist Theo Tromp dat het ballonvaren definitief door kon gaan. Maar ècht zeker weet je het pas op de dag zelf, want het weer kan nog behoorlijk roet in het eten gooien.

Je moet er natuurlijk een behoorlijke som geld voor op tafel leggen, maar zoiets moet je een keer in je leven meemaken. Enkele figuren om mij heen rekenden mij voor hoeveel koffie + thee + bier + trappist je voor dat bedrag kon kopen, een ander zei dat je voor dat bedrag + f 60,00 een veertiendaagse combireis bij Jago Travel kon maken. Ik zeg alleen maar: als je een beetje goed in je slappe was zit, moet je niet aan de centen denken, maar de ervaring voorop stellen.

Het evenement begon om half vijf met een welkomstdrankje. Er werd wel gewaarschuwd dat je niet in kennelijke staat mocht meevaren. En natuurlijk ook niet te veel drinken, want als je' eenmaal boven in het mandje staat, is er geen toilet...

Dat weinig drinken was wel een beetje moeilijk, want na het welkomstdrankje begon de barbecue, en bij al dat vlees en die salades moet je ook wat vocht tot je kunnen nemen. Theo had geregeld dat wij een "first class"-behandeling kregen, wij mochten het eerst 'aanvallen'. Er was wel wat voetvolk, dat probeerde ons de loef af te steken, maar die wer-

den door Theo beleefd doch dringend teruggestuurd.

Omdat de barbecue anderhalf uur duurde, kon het eten nog even zakken, en om zeven uur gingen we naar het korfbalveld, waar de ballonnen zouden arriveren en waar ze vertrekklare gemaakt zouden worden. Het was op dat veld een gezellige bedoening, de meeste kampeers en overnachters van "De Kievit" kwamen kijken. Ook waren er familieleden, vrienden en collega's van de hoofdpersonen (wij dus) aanwezig. Het klaarmaken van de ballon duurde plm. drie kwartier. De meeste tijd ging zitten in het vullen van de ballon met koude lucht d.m.v. een ventilator. Toen er daarna via een metershoge vlam warme lucht in geblazen werd, stond zij binnen een paar minuten recht. Even wat cijfertjes over de grootte van de ballon: 24 meter hoog en een omtrek van 42 meter. De inhoud is 120.000 ft³.

En dan eindelijk om vijf minuten over acht het opstijgen. We waren Rein bijna vergeten, die heeft zijn lichaamslengte niet mee, maar deze "vergissing" was gauw rechtgetrokken. Toen ik in het

mandje stond, ontwaarde ik Miep, een collega van het werk. Ik schreeuwde haar toe om naar de mand te komen. Toen ik haar een hand gaf, liet ik die maar meteen weer los, want als derde en laatste in de rij verbraken wij het contact met Moeder Aarde. We zwaaiden nog een minuut naar beneden, maar toen zaten we al zo hoog (300 meter?) dat er niemand meer herkenbaar was. Waarschijnlijk dat toen veel achterblijvers toch nog spijt hebben gekregen dat ze deze kans voorbij hebben laten gaan!

Ik had verwacht dat de reis naar het oosten zou gaan, maar via het centrum van Geldrop (Brigidakerk) gingen we naar het zuiden. Van Eindhoven za-

gen we niet veel, want dat was de hoek waar een prachtige rode zon voorbereidingen trof om naar bed te gaan.

Jo Willems, die deze vaart van zijn vrouw cadeau had gekregen, kon ons veel vertellen over de plekken waar wij overheen gingen, dat was wel gemakkelijk. En laat ik nu maar meteen passagier vier en vijf noemen: Hans Hoek en Trudy Taal. Verder waren we in het gezelschap van vijf gasflessen en een piloot: Wiebe Kamphuis. Voor de KWD-lopers is de Strabrechtse Heide en Kasteel Heeze vermeldenswaardig, en ook 'De Gouden Leeuw', de horecarust waar wij overdag hadden gepauzeerd.

Pas toen de zon al bijna onder was konden we De Regent, de hoogste torenflat van Eindhoven, goed zien. Vlak voorbij Heeze zagen we de tweede ballon zó laag hangen, dat het leek of zij ging landen. Dit was echter optisch bedrog, omdat wij toen waarschijnlijk 500 meter hoger zaten. Overigens, de grootste hoogte die wij bereikt hebben is 800 meter.

Vier kilometer ten zuiden van Heeze nog een groot natuurgebied: De Pan, voornamelijk bestaande uit bos. Wij gingen toen ook veel lager varen. Boven Maarheeze zaten wij dusdanig dicht bij de grond, dat we contact hadden met de mensen in hun achtertuin-

tjes. Zij boden ons zelfs drank aan! Ook het café in het centrum, bij de rotonde, liep voor ons uit.

Na Maarheeze staken we de autoweg over en nu moesten we echt een landingsterrein zoeken. Er waren op een gegeven moment twee weilanden naast elkaar. De tweede ballon landde meteen aan het begin van de ene wei. Wij bleven even heel spannend, secondenlang (10, 20, 30 seconden?) boven de sloot tussen de twee weilanden zweven, maar vijftien meter voor het einde zette Wiebe ons uiteindelijk toch aan de grond; een zeer rustige landing. Van Joke, een andere collega, hoorde ik dat je ook vrij ruig kunt landen, waarbij het mandje nog wel tien of twintig meter over de grond doorglijdt, maar dat is ons bespaard gebleven.

Bij de landing waren er twee problemen: hoe zou de eigenaar van het terrein reageren, en de volgauto's/-fietsen. De boer had niet veel problemen met ons, hij kreeg ook als 'afkoopsom' twee flessen wijn, vanwege twee ballonnen. Zijn vrouw was iets minder positief vanwege het vee, dat erg onrustig geworden was. Er waren ook vijf auto's en twintig personen die alloemaal het veld op wilden, maar Wiebe liet duidelijk weten, dat dat niet de bedoeling was. Het inpakken van de ballon ging vrij vlot; wel traptten we een paar keer in een vlaai. Cadeautje van de koeien die daar eergisteren nog stonden.

Toen alles in de volgauto was opgeborgen, kregen we een toespraak van de piloot, waarbij de geschiedenis van de ballonvaart werd toegelicht. Leest u dat zelf maar na in een encyclopedie; het belangrijkste ervan was dat personen in Frankrijk omstreeks 1800 die een bepaald traject aflegden, een adellijke titel kregen, waarbij ze baron werden van de plaats waar ze gestart waren tot de plaats waar ze landden.

Zo werden wij baron(es) van Geldrop tot Budel. Er werd gras op ons hoofd gelegd, daar werd champagne overheen gegoten, en dat was de luchtdoop. Gelukkig was er nog genoeg over om anderhalf glas te nuttigen. Ook werd er een certificaat uitgereikt. Later hebben we nog gezellig nageborreld in De Kievit. Theo/OLAT, bedankt voor dit initiatief; deze dag zal nog lang in ons geheugen gegrift blijven!

-Peter van de Ven-

5 augustus 2000

UIT DE MEDIA

Digitaal wandelen in Noord-Limburgse dorpen

De VVV Maasgouw is begonnen met het aanbieden van digitale wandelingen. Nee, dat zijn geen virtuele tochten die je op je beeldscherm maakt, maar routes die gelopen kunnen worden met behulp van een zogeheten PDA. Dat is een apparaatje dat de wandelaar de benodigde instructies geeft en eruit ziet als een mobiele telefoon. Het ding geeft ook informatie over bezienswaardigheden langs de route, in geluid en beeld.

De eerste wandelingen gaan door de dorpen Wessems en Stevensweert; later volgt ook nog een stadswandeling door het pittoreske Thorn.

Bron: *De Limburger*, 3 oktober 2007

Nordic Walking-club groeit als kool

Driejaargeleden las Veldhovenaar Cees den Bieman dat je met Nordic Walking gewicht kunt verliezen. Dat sprak hem direct aan en hij meldde zich in Bergeijk voor een introductie cursus. Vorig jaar richtte hij de vereniging 'De Witrif' op. Binnen enkele maanden telde de Nordic Walking-club al 150 leden. Het eenjarig bestaan werd onlangs gevierd met een 'Kempentocht'. En men wilde daarbij niet discrimineren: alle wandelaars, met of zonder stokken, waren welkom.

Bron: *dagblad ED*, 4 oktober 2007

Zorgverzekeraar omarmt Nordic Walking

Mensen met de chronische luchtweg-aandoening COPD bewegen vaak te weinig omdat ze zo kortademig zijn. Maar bewegen is juist belangrijk om te voorkomen dat hun klachten verergeren.

In Leeuwarden en Drachten is zorgverzekeraar De Friesland daarom onlangs begonnen met een proefproject, samen met de International Nordic Walking Association. De INWA levert de erkende instructeurs, de verzekeraar vergoedt grotendeels de kosten van de trainingen. Na korte tijd bleken de cursisten al meer lucht en energie te hebben.

Bron: *Luchtwijzer*, sep/okt 2007

Een gemoedelijk weekend in de Ardennen

Al vele jaartjes trekken we in het derde weekend van september met de club op naar de heuvels in de Ardennen of de Eifel. Dit jaar waren de Ardennen aan de beurt, in de omgeving Namen en Dinant. Het is jammer, maar de belangstelling voor ons clubweekend is tanende. Amper een kwart van de normale deelname aan een clubtocht heeft zich gemeld. Dit deed Toon en zijn kompanen besluiten om niet met een touringcar te gaan maar met drie personenbusjes. Jan Hendrix, Simon en Jo Willems nemen waar als chauffeur en daarvoor alleen maar lof en dank!

Onze opstap is op de carpoolplaats Leenderheide, vanwege de goeie parkeergelegenheid. Omstreeks kwart voor acht komen de busjes voorrijden en kan de reis beginnen. Onderweg stoppen we bij een wegrestaurant aan de E42 – niet te missen want 't ligt dwars over de baan. Het onthaal aldaar heeft al iets van een brunch, dus we kunnen er tegen als we zo'n halfuurtje daarna worden gedropt bij een bankje in het groen! We staan even voorbij Namen, richting Charleroi en gaan de rood-witte markering volgen van de GR126. De weersomstandigheden: uit de kunst, veel zon en een behaaglijk temperatuurtje.

Het gebied is te omschrijven als glooiend met mooie vergezichten, de Sambrevallei. De weg is niet veel meer dan een karrenspoor, OLAT waardig. Ik lig na een halfuurtje al met 'm'n hele hebben en houwen' in de slootkant. Na wat zoeken is de bril weer terecht. De potjes worden ter plaatse rechtgezet door bankschroef/opticiens Van Wordragen. Met de glazen weer recht op de neus lees ik een aardigheidje over de Homo Spyensis, een van de Neandertalers afwijkend soort mens, wiens geraamte in 1886 werd ontdekt in een beroemde grot, hier in de omgeving van Spy.

Nadat we een afgesneden stukje Sambre zijn gepasseerd, krijgen we toch echt de indruk dat wij op niveau wandelen, je weet wel, zo'n leistenen pad dat alsmaar de hoogte in gaat. In het oude plaatsje Soye valt vooral een geasfalteerd plein op. We passeren een kasteelhoeve uit 1692 en even later wandelen we over een knus pad onder loofhout, met links van ons een behoorlijke vijver met aangemeerde bootwoningen. 'Bonjour!' luidt de begroeting in dit mooie Waalse landschap. Dan krijgen we zicht op een oude mijnschacht. Even verderop weer een kasteelhoeve, met torentjes en een besloten binnenplaats, en dan be-

reiken we Floriffoux. Het plaatsje ligt heel idyllisch in een dal, met op de achtergrond een heuvelpartij waar we natuurlijk tegenop mogen wandelen. We ronden de kasteelmuren en gaan langs een bosrand, waar we na enige tijd een mooi panorama krijgen over de nieuwe bedrijvigheid rond het oude stadje, met een gekanaliseerde Sambre als middelpunt. In de verte gewaren we nog meer restanten van kolenmijnen.

In het sterk stijgende bos raak ik samen met Aad uit Zoetermeer een beetje achterop. Aad is een nieuweling bij de club, die onze komende Jubileumtocht als 'pilot' voor een carrière op Kennedymarsen heeft gekozen en dat mag

toch wel enige aandacht. Zo komt het waarschijnlijk dat er ergens een zijpaadje wordt gemist. Op het station van Flawinne zijn we die dag niet meer aangekomen. Ergens in het bos komen we langs een hoopje stenen, gestapeld in de vorm van een monument. Het herinnert aan iets uit het verre verleden maar de tekstplaat geeft geen uitsluitel meer.

Eigenlijk zou mijn verhaal over deze dag hier ook kunnen eindigen, ware het niet dat het vervolg toch nog redelijk met ons doel overeenstemt. Cherchez le clou! Comogne (als ze daar tenminste een Aldi en een C&A hebben) zijn we wel doorgelopen, en daar neemt onze weg een andere richting. Voor ons wandelen Jos en Wim, druk in gesprek, en zij hebben net als wij duidelijk niet in de gaten dat er iets mis is. Maar, daar is de roodwitte markering naar rechts! Dat is klare taal. Het pad gaat door totdat de markering ergens op 'n kruispunt ophoudt. Verderop is niks meer te bespeuren. Weer terug op het raadpunt vinden we de gezochte streepjes wel: op een steen recht voor onze tenen!

De wandeling gaat verder over een plateau dat maar weinig uitzicht biedt. Bij een drukke wegwakruising kunnen we Jos en Wim nog ontwaren, maar dan zijn ook zij in het niets verdwenen. Wel is er de heilige markering. Bij een oude brug loopt een oprijlaan naar een privédoorn, en Aad herinnert zich dat Toon aan het begin van de tocht zoiets heeft aangehaald, dus daarop af. Maar al gauw blijkt dat we bij een knutselentoonstelling van eerbare dames op leeftijd zijn beland. Ondanks haar strenge voorkomen geeft een dame van dienst in gebroken Nederlands enigszins de richting aan die we moeten volgen om in Namur te komen. En dat is niet de richting die we dachten op te wandelen.

Gelukkig daalt de weg in de goeie richting: Namur ligt immers in een dal. De weg er naartoe is wel een beetje druk, maar gelukkig breed genoeg en strepen zijn ook in België heilig. Bovenop de helling loopt een spoorlijn en dat geeft de indicatie dat we een heel eind uit koers zijn geraakt. In een bushuisje

hangt een plattegrond en daar kunnen we ons oriënteren. Met al ons gekuier zijn we in Saint Servais terecht gekomen, noordwestelijk van de stad, terwijl we die vanuit het zuiden hadden moeten naderen.

Op een terras raken aan de praat met iemand die na ons kwam en er in korte tijd al drie binnen heeft gewerkt. Nadat hij zich ervan overtuigd heeft dat we beslist geen Flamands zijn, wordt het gesprek zelfs amicaal. Het hele terras wordt erbij betrokken; het schijnt vandaag een soort van 'fête nationale'

te zijn. Hij tekent voor ons een plattegrond naar de jeugdherberg, compleet met zijstraten en stoplichten: het kan niet meer missen. Ons laatste pilske is op en we kunnen er weer vandoor.

De plattegrond klopt en onderweg kijken we onze ogen uit naar al het historische dat de stad te bieden heeft. Een kerk, het stationemplacement, de boulevard langs de Sambre met op de achtergrond de Citadel, een plein met een tent vol Afrikaanse muziek. Dan de boulevard langs de Maas met ook nog een Casino en een Grand Hotel. Sytse, Henny, Ad en Roel komen ons tegemoet, ze kwamen al eerder aan de finish en gaan nu op zoek naar Jos en Wim.

De jeugdherberg blijkt te zijn ondergebracht in een statig herenhuis, compleet met torentje. Het pand werd vroeger bewoond door de befaamde schilder Felicien Rops, naar wie deze jeugdherberg is vernoemd.

We slapen in afzonderlijke gebouwtjes in de achtertuin. In het huis zelf: de keuken, de eetzaal en de bar. De ontvangst mag joviaal worden genoemd. Wat wil je: bijna het voltallige gezelschap zit al op het terras op ons te wachten. Voor ons de Maasboulevard

en het door allerlei vogels bewoonde eilandje 'Vas't'y-Frotte'.

DAG 2

De volgende morgen verschijnt iedereen uitgeslapen en vol nieuwe energie aan de ontbijttafel. De zon straalt een nieuwe wandeldag tegemoet. De busjes brengen ons een eind verderop langs de Maas, wederom gaan we een stuk van de GR126 volgen.

Evenals gisteren zullen de chauffeurs ook wandelen; dat vereist wel enige organisatie, maar aan alles is te merken

dat deze jongens vroeger hebben doorgeleerd!! Toon en Dini en later ook Jan hebben corveedienst.

Onze startplaats heet Rouillon: een stadje dat in de 18e eeuw tot grote bloei kwam vanwege de staalindustrie. Bij de rivier kost het ons even moeite om vast te stellen welke kant het water op stroomt. Ze hebben hem meer dan half leeg laten lopen voor een grote schoonmaakbeurt. Later horen we dat het gebruikelijk is om dat eens in de drie jaar te doen. Fietsen en bootjes hangen als kunstwerken tegen de oever. Na een poosje langs deze verzonken Maas te hebben gestruind, gaan we het achterland in via een historisch stadje vol vakwerkhuisen.

Gelukkig ben ik de laatste jaren wat gekrompen en daardoor is een tunneltje waar we doorheen moeten nog net op maat. Gelukkig maar, anders hadden ze mij er horizontaal doorheen moeten schuiven en mij niet alleen!!

We gaan ondertussen ook alweer de hoogte in. Nu is een mooi gerestaureerde kapel van Saint Roche ons eerste doelwit. Appeltjes en peren lonken in een boomgaard en heimwee naar sterappeltjes en schapenkoppen steekt de kop op. Nog een eenzaam gehucht,

met prachtige herenhuizen – je vraagt je af hoe ze de auto's daar voor de deur krijgen.

Ons sturen ze in ieder geval niet over geplaveide paden, en Jan verzekert mij dat het straks nog erger zal zijn! Wij komen langs een verlaten stationnetje. Na de blubber volgt toch weer harde grond en omdat het prachtig weer is, besluiten sommigen om even de broek in te korten. Terug in de bewoonde wereld passeren we een visvijver met accommodatie, maken een omtrekkende beweging en steken een riviertje over.

Een steengroeve doet hier afbreuk aan het geheel, maar echt druk kan ik me er niet over maken, want het stijgingspercentage neemt een drastische wending. Omdat de anderen waarschijnlijk zijn blijven steken in de accommodatie van de visvijver, zijn Henny en ik nu op elkaar aangewezen.

We vervolgen ons pad, dat gelukkig op een stevige ondergrond is neergelegd. Om ons even te oriënteren en terug op adem te komen, houden we 'op de plaats rust'. Een Brussels echtpaar zegt dat de weg nog sterker gaat stijgen maar uiteindelijk zal uitkomen in Evrahaillies, en daar moeten we doorheen. Ze wensen ons succes.

Omdat er geen markering meer is, weten we dat er onderweg een teken is gemist. De weg draait met een mooie boog door het bos 'De la Fontelène'. Na een halfuurtje hijgen staan we in het open veld bovenop een plateau.

Langzaam dalen we af richting Evrahaillies en zien in de glooiende velden andere wandelaars dezelfde richting op lopen. In het dorp komen we bij elkaar en 'de anderen' blijken Janet, Aad en Gert te zijn. Met het beklimmen van de berg op onze manier hebben we dus tijd gewonnen. En gelukkig maar, want

de beschrijving van hun beklimming tart alle fantasie!!

Even wandelen we nog op een plateau met mooie vergezichten. Daarna volgt al vlug een afdaling, langs een holle weg, door een natuurreservaat. Die holle weg is bij regen waarschijnlijk onbegaanbaar, vandaar het alternatieve spoor erlangs. Het reservaat is gesticht in 1976 en er staan onder andere zwarte Oostenrijkse dennen.

Historisch is deze rotshelling eveneens: hier stond ooit de vesting Poilvache die ons terugvoert naar de legende van de

vier Heemskinderen. Poilvache werd in 1430 verwoest en verwerd later tot steengroeve. Vanuit Houx, ingeklemd tussen de Maas en de rotsen, krijgen we later een prachtig zicht op de hooggelegen ruïne.

Op een grasveld met bankjes aan de Maasoever zijn Toon en Dini neergestreken en wij besluiten om daar een pauze in te lassen. Een flesje water en een gevulde koek doen wonderen voor de inwendige mens. Op hetzelfde grasveld is een familiereünie gaande, wordt het spel met de ballen uitgevoerd en ondertussen worden de vaatjes in stelling gebracht...

Het is tijd om te vertrekken en het gaat weer heuvelopwaarts, langs de dorpsfeestzaal en tussen stallen en een kasteelhoeve door. Het blijft gemoedelijk in België. De Mont d'Houx laat zich redelijk goed beklimmen als je het maar rustig aan doet! De volgende afdaling vergaat in de nodige blubber. Of er ooit een pad lag, laat zich raden. Jan had me al gewaarschuwd!

Na 'n kilometer of 4 bereiken we Awacne, waar we op zoek gaan naar een café. Maar bij de dorpskerk treffen we het: de ijscoman is uitgerukt vanwege een festival en kan ons bedienen met

heerlijke zoetigheid. Op de kerktrappen laten we ons deze versnapering goed smaken.

Weer terug op het parkoers worden we ingehaald door de jongens van ons groepje van vanmorgen en dat gaat in een stevige tred. Bij een bocht van 135° het bos in, raak ik achterop omdat ik even moet narekenen of dat wel klopt. Gert en Aad doen het rustig aan en ik kan weer aanklampen. Een eind verderop zitten ze trouwens allemaal op een kluitje bij elkaar in een wei te bekomen en lessen de dorst. Ik vlei me

er ook even bij neer en of ik dan ook nog overeind kan merk ik wel bij het opstaan!

Nog even een gehucht aandoen en dan richting een steengroeve met de opmerkelijke naam Leffe! Wandelaars mogen het stoffige terrein op en gelukkig ook weer vlug af, via een onduidelijk pad over de flank van een heuvel. Hier gaan de haren toch wel even overeind als het geitenpaadje amper 10 cm breed blijkt te zijn en beneden de harde weg of misschien wel de Maas lonkt. Maar we halen het zonder kleerscheuren – wel een paar bloedige schrammen veroorzaakt door lastige braamstruiken.

Even durf ik niet te kijken hoe liefelijk daar de Abdij van Leffe ligt te pronken in de namiddagzon. Ons rest alleen nog een dalend paadje van 3 cm, zo'n 10 meter boven de rijbaan, rechts alleen rots en pikkers... De abdijpoort is gesloten, de bewoners zijn broeders en paters die het recept van het abdijbier bewaren in hun kluis; het brouwen zelf wordt voortaan overgelaten aan Interbrew.

Wij zijn in Dinant aangekomen. Bij ons is dit een van de bekendste Belgische steden op Lommel na. Het is een leuke stad om te vertoeven met zijn

wandelboulevard en rondvaarten op de Maas, de kerk met zijn unieke toren en natuurlijk de Citadel die hoog op de rotsen boven de stad uitsteekt. We wandelen door gezellige straatjes maar plotseling drukt de markering ons weer op harde feiten: de helling op.

We wandelen achter de oude vestingwallen door en passeren enkele authentieke torens. Na de geleidelijke klim over een goed begaanbaar graspad, volgt de afdaling over ongelijke en afgebroken trappen. Het enige houvast is het afrasteringsgaas van de privé-

perceeltjes erlangs. Dan staan we weer gelijkvloers.

'Daar gaan ze voor', moet welhaast de gedachte geweest zijn van onze begeleiders, toen ze besloten om de soeppost annex finish in te richten bij de Citadel. Over een kilometer lengte volgen we een bochtige asfaltweg met een geleidelijke stijging van pakweg 15%. Het lukt me in één keer zonder tussenstop. Aan het einde hangt de worst, dit keer versmolten in een lekker soepje...

Ik ben de laatste die via die zijde de eindstreep haalt; enkele anderen doen het via de stoeltjeslift of een trap met 408 treden. Vlak in de buurt een café met alle heerlijke drankjes die in België te koop zijn. Langzaam nadert het einde van dit heerlijke wandelweekend, waarbij de gemoedelijkheid hoogtij vierde. Met dank aan de organisatie en in het bijzonder aan Jan, Jo en Simon die ons veilig uit en thuis brachten. Een laatste oproep: geniet volgend jaar met ons van zo'n bijzondere kans om er met de club op een ontspannen manier eens helemaal uit te zijn!

Tot ziens bij een volgende clubreis; datum en plaats staan in het jaarprogramma 2008.

-Ad van Asten-

Christiaan Koehler:

Wandelen en wat ik zoal tegenkom (37)

Een wandeltocht gecombineerd met bosbessen plukken kan ongetwijfeld een verrukkelijke bezigheid zijn. De weer en wind trotserende bessenstruikjes zijn met een beetje moeite op tal van berghellingen in het Wallische Goms te vinden. Voor deze liefhebberij, waaraan wel een stevige wandeling verbonden is, hebben wij ooit een uitstekende stek gevonden in het Bieligertal, vier dorpen zuidwestelijk van Münster.

Vanuit het bovendorp van Biel op +1312 m gaat rechts van de beek – dus stroomopwaarts – een smal en ietwat verschoolen steil paadje naar de Gommer Höheweg.

Ga dáár aangekomen naar links, om vervolgens wat verderop aan de rechterkant een smal paadje (niet veel meer dan een uitgesleten spoor op de berghelling) in te gaan. Dit paadje met wat kronkeltjes en gezigzag komt uiteindelijk uit op een soort plateau-tje, op de kaart aangegeven met 'Obere Stafel' op +1787 m.

En dan? Allereerst maar eens een korte pauze nemen

om de inspanningen van de pittige klim van dik 450 meter te verwerken en je de tijd gunnen om de omgeving op je gemak te verkennen.

Wat daarbij onmiddellijk opvalt is de overweldigende ruimte. In de diepte de kronkelende bedding van de ruisende beek met aan weerszijden de ruige en deels ongenaakbare hellingen, waarop met een beetje geluk wat gemzen en steenbokken te zien zijn. Bij helder weer laat in de verte de gletsjertong zich zien en zal ook ongetwijfeld de fluittoon van het Murmeltier te horen zijn.

Opvallend zijn een aantal kolossaal opgeworpen dammen aan weerszijden van de beek, die de loop van het water en eventuele lawines dwingen te zig-

zaggen en dientengevolge af te remmen. Het zijn zogenaamde 'Lawinengehrungen'. Dit remsysteem is in veel beekdalen aangebracht om eventueel natuurgeweld in toom te houden.

Blijf na die pauze het steeds hoger gaan – de paadje volgen en de zijpaadjes negeren – om tenslotte te belanden tussen een overvloed aan bessenstruiken. 'Einheimische' bessenplukkers maken gebruik van een soort kam, waarmee zij de vruchten van de heestertjes afstropen.

Wij, die ruim in de tijd zitten, doen het met de hand, besje na besje, van struik naar struik, liefst met een verrukkelijk zonnetje in de rug. Alsmar hoger,

alsmar verder uit elkaar en uren lang lekker bezig zijn. Het is een genotvolle liefhebberij met behoudens het geruis van de beek géén geluiden, géén afleiding, niks, waarbij alle gevoel van tijd en wat dan ook verloren gaat. En al doende groeit besje na besje de oogst – soms zo'n 3 kilo – aan echte maar dan ook ècht echte bio-bessen van een zonovergoten kwaliteit en smaak, die alles overtreffen.

Maar dit voldoening biedende uitje houdt niet alleen nog een terugwandeling in; bij thuiskomst wacht bovendien nog een leuke klus: marmelade maken!

Drie kilo bosbessen staan gelijk aan negen potten overheerlijke marmelade.

Bereiding:

- *Wassen, blaadjes en andere ongerechtigheden verwijderen*
- *Langzaam aan de kook brengen*
- *Even wat afkoelen en nogmaals aan de kook brengen*
- *1.000 gram geleisuiker toevoegen (zodanig wat kristalsuiker extra)*
- *1 minuut doorkoken*
- *voorverwarmde, uitgelekte potten tot aan de rand vullen*
- *sluiten en onmiddellijk omdraaien*
- *laten afkoelen*

Voor wie de smaak van hoogtewandelen te pakken heeft gekregen, zoals bijvoorbeeld de hier eerder beschreven tour over de Erner Galen, is er een interessante aanvulling op die tocht. Hij beperkt zich tot een andere, maar zeer gevarieerde afdaling – in in dit geval naar het uitgangspunt Reckingen in plaats van Mühlebach.

Volg het pad uit die beschrijving tot op de Chummehorn +2636 m. Verlaat daar de Erner Galen en ga dan in noordelijke richting van markering naar markering over de langzaam dalende en kale kam naar de Männlibode op +2452 m. Tegen alle verwachting in komen er na verloop van tijd enkele hoogteteertjes in beeld, die de moeite waard zijn om even een kijkje te gaan nemen.

Vervolg het spoor naar punt Bidmer +2270 m en kijk niet vreemd op daar dode tot halfdode bomen aan te treffen: de boomgrens nadert! Niettemin

blijft er in alle richtingen nog even een onbelemmerd uitzicht. En al kijkend, mijmerend en moeiteloos afdalend, nadert men ondertussen het ongekend fraaie uitzichtpunt dat wordt aangeduid met 'Urschestafel', op +1937 m.

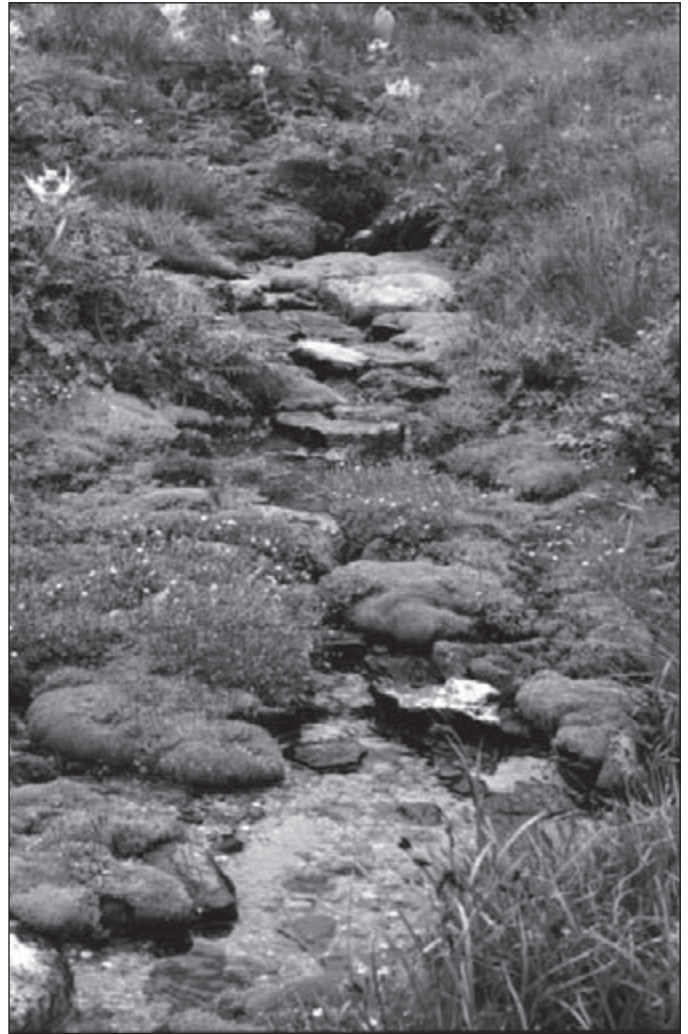
Maak daar pauze, neem als ruggesteuntje de kaart ter hand en probeer de bergtoppen te benoemen, de dorpen in het Goms een naam te geven, de dalen en beken te traceren en bovenal het oog te laten vallen op het Aargebiet met de loop van de Rhône-gletsjer. Ongetwijfeld bekruipt je daarbij het gevoel niet verder meer te willen.

Wanneer de verleiding is weerstaan en de verdere afdaling ingezet zal het na een poosje opvallen, dat de bodem vreemd genoeg wat vochtig begint te worden, en zelfs wat sompig. De wat eentonige begroeiing op die hoogte gaat tegelijkertijd over in een veelkleurig mosachtig kleed en voordat je er erg in hebt sta je bij een bron; en dát op die hoogte! Het is een plek van paradijsachtige schoonheid met een betoverende variatie van wilde bloemetjes en kleuren!

Aan de hand van de 'Flora in kleur' tellen we op die tocht ooit maar liefst 45 soorten en dat is echt niet alles wat er te zien is.

De verdere afdaling naar het uitgangsdorp Reckingen belooft daarna nog dik 600 meter en daar ben je wel even zoet mee. En hoe gaat dat? Doen wat de kaart zegt want eenmaal onder de boomgrens zal blijken dat er meerdere leuke paadjes, sporen en de nodige mooie plekjes zijn, keus te over. Het is evenwel raadzaam de markering in de gaten te houden; neem er de tijd voor dus trek er maar een paar uurtjes voor uit.

-Wordt vervolgd-

CONSTANT AAN DE WANDEL

De Tweedaagse van Fulda (Duitsland)

Op vrijdag 5 oktober 2007 vertrok mijn persoon om 7.21 uur van Baarn per trein naar Utrecht. In Utrecht vertrok om 8.45 uur de bus, die geregeld was door Jago Travel. Een uur later kwamen we in Arnhem aan, waar bij het station de andere mensen opgehaald werden. Om 10.00 uur verlieten we het station. We gingen verder over autosnelwegen, eerst in zuidoostelijke richting tot aan Dinslaken en daarna verder oostelijk tot aan Soest, waar in Raststätte Soester Börde-Süd lunchpauze gehouden werd.

In Fulda arriveerden we rond half vier. Eerst werden mensen afgezet bij Hotel Europe, daarna bij de jeugdherberg, en de laatste groep werd ondergebracht in Hotel Jägerhaus. Hier logeerden we voor enige dagen.

Op zaterdag 6 en zondag 7 oktober 2007 wandelden we veelal in de omgeving van Fulda door vele plantsoenen, heuvelachtige stukken en door enkele omliggende

dorpen. Onderweg kregen we verzorging, dit waren tevens controleposten. Het weer was bij het begin van zowel de eerste dag als de tweede dag mistig. Na enige uren trok de mist op en de rest van de dagen was het droog en zonnig.

Op de tweede dag zaten er vele beklimmingen in het parcours. Het was een mooie wandeltocht. Er gingen van start tussen de 4200 en de 4300 wandelaars.

Op maandagochtend 8 oktober 2007 vertrokken we uit Fulda na het ophalen van mensen vanaf hun diverse onderkomens.

We reden via autosnelwegen terug, met een koffiestop in Rasthof Resser Mark aan de A2 Dortmund-Oberhausen bij Gelsenkirchen. Vervolgens naar Arnhem, waar diverse mensen bij het station werden afgezet en toen naar Utrecht, waar we om 14.35 uur aankwamen. Mijn persoon kwam om 15.40 uur aan in Baarn.

-Constant Dedel-

Met o.a. uitstapjes naar Peking, Xian, Sjanghai en de Chinese Muur

IML-reis naar Dalian vol hoogtepunten

Op 23 mei vertrokken we van Schiphol Airport. Op 24 mei (mijn verjaardag) kwamen we 's morgens aan in Peking en vlogen we 2 uur later door naar Dalian. De door ons op Schiphol gekochte en gesealde drank werd in beslag genomen. Ik hoop dat er nog enkele Chinezen lol van hebben gehad.

In Dalian stond er een busje voor ons klaar van de organisatie van de wandeltocht. We werden naar ons hotel gebracht, waar we hoorden dat we de volgende dag (vrijdag) om half vier zouden worden opgehaald voor een show en een diner. We waren ineens belangrijke buitenlanders.

Dalian verkennen, speeches en bobo's

Eerst zouden we vrijdag een stads rondleiding gaan doen met Antoinette Mulder, een Nederlandse die in Dalian woont. We hadden met haar afgesproken op een enorm plein maar hadden elkaar snel gevonden. (Zie voor meer info over deze dag de website van Antoinette: www.antoinettemulder.com >22 en 25 mei).

Het werd in ieder geval een prachtige

met groepsdansen van internationale scholen.

Terwijl dit bezig was werd Ben afgevoerd samen met nog enkele bobo's voor een bezoekje aan de loco-burgeois meester. Jaja, Ben was ineens bobo geworden. Door de afwezigheid van echte IML-prominenten moest hij voor Nederland de honneurs waarnemen. Hij deed dat met verve, inclusief een speech.

Om half zeven werden we gebracht naar een hotel waar ons een heerlijk diner werd voorgeschoteld. Vele onbekende gerechten kwamen voorbij via een grote draaischijf op tafel. Hierbij werd bier gedronken uit kleine limonadeglaasjes. Er waren ook zeer veel speeches die steeds vertaald werden in het Chinees (bij de buitenlanders), Japans, Engels en Koreaans. Ik heb geloof

wandeltocht was. Een wandeltocht met meer dan 100.000 deelnemers! Ik denk niet dat premier Balkenende of koningin Beatrix zo vaak zijn gefotografeerd als wij die morgen. Er kwam geen einde aan. Het was voor iedereen een belevenis die groep Nederlanders te zien op hun wandeltocht. Ook onderweg tijdens het wandelen zijn we vaak gefotografeerd. Vooral Ben die met de Nederlandse vlag liep – 20 en 30 km lang!

Het parcours van de wandeltocht was beide dagen best mooi. De eerste dag heuvelachtig en zeer heet. De tweede dag langs de kust met wat minder heuveltjes en een heerlijk zeewindje was het beter vol te houden. Helaas was alles asfalt waar ik altijd wel moeite mee heb. Je voetzolen gaan ervan branden. Op de zaterdagavond was er andermaal een diner met gelukkig minder speeches. Het was allemaal erg gezellig en ook heel goed georganiseerd.

Die zaterdagavond werd ook Hans uit onze groep PPML. Dit is een onderschei-

dag. Antoinette heeft ons veel laten zien van Dalian. Bijvoorbeeld een park vanwaar we met een kabelbaan omhoog gingen om een mooi uitzicht te hebben over de stad. Overal werd veel afgebroken en weer opgebouwd.

We sloten af met een lunch in een heel goed restaurant. Antoinette had voor ons 'Hot Pot' geregeld. Ieder kreeg een eigen pannetje met bouillon waarin je zelf van alles kon garen. De meeste dingen waren erg lekker. De inktvis vond echter weinig aftrek. 's Middags dus de show. Die was prachtig. Traditionele Chinese dansen werden afgewisseld

ik ook Russisch voorbij horen komen. Er was zang en dans, kortom (behalve al dat gespeech, dat er nu eenmaal wel bij hoort) een geweldige avond.

We werden weer keurig bij ons hotel afgeleverd o.a. door onze vaste begeleiders Cindy en Linda, twee hele lieve meiden die ons fantastisch hebben begeleid tijdens ons hele verblijf in Dalian.

Wandelen met 100.000 man

De volgende morgen om acht uur waren ze er weer om ons naar het grote plein te brengen waar de start van de

ding voor het feit dat je 8 wandeltochten hebt gelopen buiten Europa. Hij was de eerste buitenlander die deze eer te beurt viel in China!

Op maandag hadden we nog een dag vrije besteding. Ik heb die dag samen met Carla Koster doorgebracht. Heel relaxed, een beetje strand, een beetje stad en luxe koffie drinken in een rustig luxe restaurantje.

's Avonds nog een maaltijd en daarna op weg naar het station, waar we de eerste van drie nachtritten per trein maakten van Dalian naar Peking. Het afscheid van Cindy en vooral van Linda

was roerend. Van Linda kregen we allemaal een klein kettinkje dat geluk brengt, voor aan onze tas. Zij was vrijwilligster en een schat van een meid.

Plein van de Hemelse Vrede

De volgende morgen vroeg aankomst in Peking, we konden al terecht in onze kamers in het hotel. Dat was een bof. Na wat opgefrist te zijn zijn we met vier taxi's vertrokken naar het Plein van de Hemelse Vrede. Daar aangekomen bleken we allemaal op verschillende plaatsen gedropt te zijn, terwijl was afgesproken bij het portret van Mao.

Twee groepen vonden elkaar binnen een half uur. We liepen over het plein naar het portret van Mao waar we Ben troffen die op iedereen stond te wachten. Toen was er nog één groep zoek. Zij bleken afgezet te zijn aan de achterkant van de Verboden Stad. We kwamen hen dus midden in de Verboden Stad tegen. Voor een beschrijving van de Verboden Stad kun je beter eens kijken naar de film *The Last Emperor*. Op mij maakte het veel indruk om daadwerkelijk op zo'n historische plek rond te lopen. Op het Plein van de Hemelse Vrede was ook van alles te doen. Er waren kinderen van een jaar of 6 aan het dansen en natuurlijk waren er zeer veel verkopers van souvenirs. Het was moeilijk je die van het lijf te houden.

Wandelen over de Chinese Muur

De dag erna beleefden we het volgende hoogtepunt van onze reis: de Muur. Een bus bracht ons naar het startpunt van een tocht van ca. 10 km. Onderweg was er eerst een lunch; al om half elf zaten we aan tafel maar het eten was zo lekker dat er toch nog behoorlijk wat is gegeten.

Ik heb genoten van de wandeling over de muur. Het was niet gemakkelijk,

maar zo fantastisch mooi dat je de moeheid niet voelde. Vier mensen uit onze groep vonden het te zwaar en zijn teruggekeerd naar het startpunt om per taxi naar het eindpunt te reizen. Daarbij was ook Greet, 86 jaar oud. Niet zo gek dus dat het lopen over ongelijke paadjes en trap treden op en af haar niet zo goed afging. Trouwens, petje af voor haar. Ze zit vol energie en is niet moe te krijgen. Ze deed aan alles mee tot en met volks- en stijldansen op straat.

Per taxi zigzag door Peking

De derde dag in Peking ontmoetten

we Jan Cortenbach, een oude wandelvriend van Ben die al 14 jaar in China woont en werkt. Hij kwam met zijn vrouw Olga en heeft ons een dag meegenomen in Peking naar de Tempel van de Hemel en naar enkele echt authentieke Chinese wijken.

Het regende helaas nogal waardoor we het programma wat moesten omgooien. Voor Ben was de hernieuwde kennismaking met Jan heel erg leuk. Voor ons allemaal was het een mooie dag waarbij we konden zien hoe nog veel Chinezen leven in simpele wijken die helaas steeds meer worden afgebroken en waarvoor heel hoge flatgebouwen in de plaats komen.

De rit terug naar het hotel duurde erg lang door de files. Hoe moet dat volgend jaar met de Olympische Spelen? 's Avonds weer naar het station voor de nachttreinreis van Peking naar Xian.

Sightseeing in Xian

De volgende morgen vroeg was de aankomst in Xian. Het hotel lag op loopafstand van het station en was het meest luxueuze hotel van deze reis. Helaas mochten we er maar één nacht blijven. Xian is een mooie stad. We gingen voor een stadswandeling met ergens halver-

wege een koffiestop in een echt koffie-restaurant. Helaas moesten we bijna een uur wachten voordat de laatste (ikke) koffie had. Een streep door de rekening want je wilt toch wat zien van zo'n stad.

Na de koffie bezochten we de Bell-Tower en de Drum-Tower. Mooie gebouwen (musea) in het centrum. Ook was er een super-de-luxe shopping-mall waar we een snelle lunch gebruikten. Voor de die-hards onder ons was er daarna nog een wandeling van 7 km over de stadsmuur. Het was echter zo heet (ca. 35 graden) dat de meesten er maar niet

aan begonnen. Boven op die muur is geen schaduw. Je kunt er ook overheen fietsen, maar erlangs wandelen leek ons toch een beter idee. Langs de muur dus terug naar het hotel voor een welverdiende rustpauze.

Het Terracotta Leger

De volgende dag stond een bezoek aan het Terracotta Leger op het programma. We zouden met een busje gaan – door Ben de vorige dag geregeld – maar dat was ineens een stuk duurder. Ben was boos en we kozen voor het openbaar vervoer. Dat ging trouwens prima. Een airco-bus voor 7 Yuan (ca. 0,70 euro) voor een afstand van ongeveer 25 km. Koopje toch.

Je kijkt je ogen uit bij de Terracotta 'warriors'. Duizenden kleisoldaten, die de keizer moesten bewaken op zijn laatste rustplaats. Ze zijn opgegraven en weer in elkaar geknutseld. Ze hebben allemaal verschillende gezichten. Er schijnen nog veel meer beelden te zijn. Men is nog lang niet klaar met de opgravingen. Het is zeer indrukwekkend; je gelooft het niet als je het niet zelf hebt gezien.

Het Terracotta Leger is beschermd door Unesco en er komen duizenden mensen

per dag. De entree is behoorlijk prijzig. We dronken ook daar een kopje koffie. Met veel omhaal werden we binnengehaald door een juf die ons de kaart liet zien waarop de koffie stond vermeld voor 15 Yuan per kopje. Het bleek Nescafé te zijn in een plastic beker, maar okee, dat komt vaker voor in China. Alleen bij het afrekenen was de prijs opeens verdubbeld. Daar traptten we natuurlijk niet in. Dit soort dingen doen het toerisme in China geen goed. Met de bus gingen we via een korte onderbreking bij het Mausoleum (met alweer Chinese dansen) terug naar Xian.

Wandeling en boottocht in Shanghai

Diezelfde avond naar het station voor de langste treinreis van de drie. Vertrek om kwart voor acht en aankomst in Sjanghai de volgende dag om kwart voor twaalf.

In Sjanghai was het een stukje koeler dan in Xian. Helaas was er ook geen zon waardoor het toch wel weer benauwd werd later op de dag. We logeerden in twee verschillende hotels die op een kwartier lopen uit elkaar lagen. Dit was wel wat lastig, maar ook dat went wel weer. De middag besteedden we aan een wandelingetje naar de rivier en een terrasje. We waren allemaal wat moe dus hebben we het die dag maar rustig gehouden.

Op maandag hebben we een lange stadswandeling gemaakt door Sjanghai. We bezochten een Tempel, een prachtige tuin en een mooi, qua bouwstijl echt Chinees winkelcentrum. Met de metro ging het daarna naar de Bund, het super-de-luxe stadsdeel van Sjanghai. Er was een hoge toren van 88 verdiepingen, waar je op de 54^e verdieping in een prachtig restaurant koffie kon drinken. Het uitzicht over de stad was mooi, al was het wel heilig.

's Avonds hebben we een boottocht gemaakt over de rivier. De verlichting van de stad was geweldig mooi. Er was een groepje jonge meiden op de boot die het prachtig vonden dat er ook Europeanen aan boord waren. We hebben erg veel lol gehad en veel foto's gemaakt.

Suzhou, een soort Venetië

Op dinsdag, onze laatste dag in China, hebben we een treinreis gemaakt naar Suzhou, een soort Venetië. Een busje bracht ons naar een prachtig park in de stad. Echter overall moest een hoop entree worden betaald, terwijl iedereen zo'n beetje door zijn zakgeld heen was. Voor een boottocht door de grachten op een stom bootje moest 78 Yuan p.p. worden betaald. We vonden dat niet redelijk, dus hebben we dat niet gedaan. Dat was misschien achteraf wel jammer maar we voelden ons genomen omdat de andere boten die er lagen veel luxer waren en hetzelfde bedrag vroegen. Maar door onze gids waren we naar dat stomme huiskamerbootje gebracht.

Vaak wordt de prijs lager als je wegloopt. Hier hielp dat echter niet. Geen boottocht dus. Terug op het station

bleek de eerste trein waarin plaats was pas twee uur later te gaan, dus dat was wachten geblazen. Maar ja, niet alle dagen kunnen hoogtenpunten zijn. Al met al was het toch wel een mooie dag. 's Avonds hebben we luxe gegeten in een Italiaans restaurant vlakbij het hotel.

Naar huis

Op woensdag na het ontbijt was het om negen uur verzamelen voor het vertrek. Ben had een busje geregeld dat alle bagage en vijf mensen van de groep rechtstreeks naar de luchthaven bracht. De overige zeven gingen met de (zwevende) magneettrein naar de luchthaven. Dat was prachtig. De trein ging op z'n snelst 431 km/uur. We hebben in 7 minuten een afstand van 30 km afgelegd!

Op de luchthaven was er nog een incident met Greet. Die had een mes en een schaar in haar handbagage. Ze wou dat echter niet afgeven; het waren erfstukken van haar vader. Met veel moeite kreeg Ben het voor elkaar dat deze voorwerpen in een gesealde enveloppe gestopt werden, die afgegeven moest worden aan het cabinepersoneel. Op Schiphol kon ze de enveloppe dan weer terug krijgen. Dit duurde allemaal nogal lang en Corinne, haar begeleidster, was helemaal over haar toeren. Maar getroost door Roel en ondergetekende ging het later wel weer. Aankomst op Schiphol om ongeveer 6 uur 's avonds. Snel afscheid en per zuidtangentbus naar Amstelveen waar onze auto stond. Frans gebeld zodat de kindjes nog op zouden zijn als we aankwamen. Lisa en Lena geknuffeld, koffie gedronken en toen met de auto terug naar Groenlo. Een prachtige reis was ten einde. We hebben genoten.

-Paula Hendriks-

JULIANAWANDELTOCHT

In het grensgebied van Tsjechie en Polen

Jaarlijks organiseren wij een driedaagse wandeltocht van in totaal 100 km voor geofende wandelaars. Ook mogelijk om de halve afstand te lopen. Voor de aanhang is er een alternatief programma.

Deze tocht wordt ondersteund door het Tsjechisch bureau voor Toerisme.

Het hele jaar door te boeken: camping, appartementen en hotels met Nederlandse wandelinfo.

Voor meer informatie zie website www.aktief.cz

U kunt ons bereiken via telefoonnr. 0228-513538

email bertenmien@hetnet.nl

- De Andreas Manna Stichting presenteert -

Van 13 t/m 19 oktober 2007

Heb 't lef, loop de Afrikaweg!

start: Hoogeveen
13-10-2007

Andreas
Manna
Stichting

<http://afrikaloop.andreamanna.org>